

TALMUD

ZDROJ NENÁVISTI

R. M. VLAS

1939

„ZÁDRUHA“ AKC. SPOL. PRAHA XII., BĚLEHRADSKÁ TŘÍDA 97

Rabín Wein ve Štrasburku 1919:
„ – blíží se vítězství nad
křesťany a vesmírem – “

OBSAH:

Slovo úvodem	4
Talmud, nikoliv Bible	7
Evangelium židovství – zdroj nenávisti	16
Je Talmud závazný pro Židy dneška?	26
Závěr podle Dostojevského	28

Slovo úvodem

Talmud je slovo aramejské! Znamená **poučení**. *Talmud* je poučením o božím zákoně, je jeho znalostí i výkladem, je tedy vlastním zákonem židovství. Jsou dva *Talmudy*: jeruzalémský a babylonský. První pochází z počátku IV. století po Kr., druhý z počátku VI. století po Kr. Jeruzalémský je stručný, zato však velmi pestrý a je vzácným pramenem pro poznání dějin židovských, archeologie a zeměpisu palestynského apod. *Talmud* babylonský je trojnásobného rozměru, je rozvláčný a obsahu výhradně náboženského a sociálně právního. Je však, poněvadž byl sepsán o dvě stě let později, úplnější a proto i hodnověrnější. Původci pak obou jsou farizejové, sekta židovská, která se odklonila od pravověrné víry Mojžíšovy, ovlivněna náboženskou filosofií chaldejskou. Formálně se dělí *Talmud* ve dvě sbírky „poučení“ o zákoně. *Mišna* je sbírkou vlastních textů zákona, *Gemara* pak sbírkou výkladů. Autory *Mišny* jsou farizejští učenci, zvaní *tannaistu*, tj. vykladaelé *Pentateuchu* (Pětikniží Mojžíšova), autory *Gemary* jsou amórait, tj. mluvčí, kteří zkoumali pravost textů *Mišny* a pak k jednotlivým otázkám připojili, co po jejich dobu zachovala *Kabbala* (ústní podání), zároveň s vlastními výklady a ustanoveními i nařízeními *Pentateuchu* (*thóry*) i jiných posvátných knih židovských.

Židé přijali *Talmud* působením farizejů, kteří se postupně zmocnili náboženského a politického vedení židovského národa, po celém světě po zkáze Jeruzaléma rozptýleného, za svůj nejvyšší a všeovládající zákoník a namnoze podřídili mu i *Bibli*. Uvěřili farizejskému tvrzení, že slova *Talmudu* jsou sladčí slov *Bible*. Z *Talmudu* ve století XVI. k snadnější potřebě sestaven byl židovský katechismus *Šulchan arucha* (hebr. *Prostřený stůl*), jenž je sborníkem hlavních ustanovení *Thóry* (*Pentateuchu*) a *Talmudu*, doplněných zvykovým právem. Vůdčí myšlenkou *Šulchan aruchy*, jenž je trestí *Talmudu*, je, že svět náleží Židům a že Židům jsou dovoleny všechny prostředky k dosažení vrcholného cíle židovství – vlády nad světem a všemi jeho poklady. Vrozeným židovským vlastnostem takové učení nejvíce vyhovovalo a proto je ochotně přijali. Nikoliv *Mojžíšova Bible*, nýbrž *Talmud* stal se jim zákonem. Dnes Židé žalují světu, že jsou nenáviděni a pronásledováni. Kdyby nahlédli do svých dějin po Kristu, sami by pochopili proč. Vlastnosti vypěstované učením *Kabbaly* (ústního podání) a *Talmudu* v židovském národě vyvolávaly nepřátelství k Židům již v dávném středověku a starověku. V Římské říši byli Židé pronásledováni za vlády císařů Nerona, Flavia a Hadriana. V Persii, kde se dlouho Židé těšili velkým výsadám, byli v roce 581 za vlády Hormizdola IV. Židé z Persie vypuzeni. Mohamed vyhnal Židy z Arabie. V Egyptě Chediv Hakim rozbořil všechny synagogy a vypověděl Židy ze země. Pronásledování neušli Židé ani v daleké Indii a Buchaře.

Dobře se žilo Židům ve Španělsku mezi křesťany. Když však počali šířiti mezi nimi židovství a když se strašně rozvíjelo židovské lichvářství, jež se nezastavilo ani při stoprocentních úrocích, došlo k prvním pogromům v Cordobě, Ascaloně i jinde. Když byla zavedena inkvizice, pronásledování Židů se sesílilo, až konečně 31. března roku 1492 král Ferdinand V., nedbaje proseb svého finančního ministra Žida Isaaka Abravanela, vydal dekret, kterým bylo 400.000 Židů ze Španělska vypovězeno a majetek jejich zkonfiskován. Podobně se stalo v Portugalsku, odkud byli Židé vypovězeni roku 1497 králem Emanuelem I. Židé, vypuzeni z Pyrenejského poloostrova, usadili se povětšinou v severní Africe, na Balkáně i v Malé Asii. V Itálii jsou první protižidovská hnutí zaznamenána ve XII. století. Také zde bylo jejich hlavním příčiněním bezohledné lichvářství. Z Bologne byli všichni Židé vypuzeni roku 1171. Ze Sicílie vyhnal je roku 1493 král Ferdinand. Ve staré Francii dějiny zaznamenávají čtrnáct velkých honění Židů, kteří se zmocnili téměř poloviny Paříže a byli věřiteli téměř všem Francouzům, od krále po sedláka. To přinutilo krále Filipa, aby zkonfiskoval nemovitý majetek všech Židů a zrušil platnost židovských směnek. Král Karel VI. roku 1394 vyhnal Židy z Francie a Ludvík XII. roku 1501 z Provence. V Anglii se dařilo Židům z počátku znamenitě. V čele židovské kolonie stál velký rabín, jehož mohl souditi pouze král. Domy Židů londýnských,

podle slov historiků, soupeřily s paláci králů a velmožů říše. Velmi záhy však Anglie pocítila tíhu zlatého jha židovského. Eduard Vyznavač dal zkonfiskovat roku 1041 židovský majetek. V den korunovace Richarda Lvího Srdce došlo k velkému pogromu v Londýně. Následovaly pak pokusy o vypuzení všech Židů z Anglie, až k tomu konečně došlo za panování krále Eduarda I.

Nebylo lépe v Německu, kde rovněž záhy pocítili Němci krutost židovského lichvářství. Císař Jindřich II. dal rozkaz k prvnímu vypovídání Židů z německých měst. V polovině XIV. století byli zbaveni Židé občanských práv. Roku 1510 bylo z rozkazu Joachima Brandenburského v Berlíně upáleno 30 Židů, kteří se rouhali křesťanství. Pronásledování Židů trvalo do XVII. století. Vyhánění byli Židé také ze Švýcar. Církevní sbor v Basileji rozhodl roku 1434, aby všichni Židé byli pokřtěni. Poněvadž to nepomáhalo, byli v XVII. století Židé postupně vyháněni z větších měst švýcarských. K poslednímu pogromu nad Židy došlo roku 1883 v S. Gallině a švýcarská vláda vydala zákaz udílet Židům státní občanství. Poměrně nejlépe se žilo Židům v Rakousko-Uhersku, kde tvořili až 4,5% všeho obyvatelstva. Ale i tu, zvláště v letech osmdesátých docházelo k výbuchům roztrpčení křesťanského obyvatelstva, zvláště ve Štýrsku a Uhrách. Těžce snášelo jho židovství Rumunsko, v němž se Židé díky neuvědomělosti lidu zmocnili úřadů, aby jim nepřekážely v nemilosrdném vysávání národa. Vedlo to ovšem k častým výbuchům hněvu, a Židé hromadně opouštěli Rumunsko. V Malé Asii došlo v Damašku roku 1840 k pogromu, který svojí krutostí předčil středověk. V Polsku Židé už ve XIII. století tvořili 1/8 všeho obyvatelstva. Za vlády Kazimíra Velikého byli pány měst Poznaň, Hvězdna i jiných. Později lid se počal bouřit proti Židům pro jejich lichvářství a celé XVI. století stalo se Židům peklem. Nejkrutěji trestali polské Židy kozáci B. Chmelnického. Mnoho to nepomohlo, Židé znovu ovládli Polsko a uvedli je do zkázy.

V Rusku se objevili Židé již v XI. století. Kníže Svjatospolk byl nucen přísně vystoupiti proti nim a vyhnati je z Kijeva. Ivan Hrozný trpce žaloval na Židy polskému králi Zikmundu a vyhnal je z Novgoroda. Car Alexej Michajlovič byl nucen vypuditi je roku 1654 z Moskvy a Vilna. Odpůrcem Židů byl Petr Velký a když mu amsterodamský starosta nabídl židovské řemeslníky a obchodníky k budování Petrohradu, odpověděl: „Milý příteli, znáš Židy. Také já je znám. Vyřid' jim mým jménem, že jim děkuji za ochotu. Jsou dokonalí podvodníci, ale mne a mých Rusáků nenapálí.“ Kateřina I. zákonem 26. dubna 1727 vypudila Židy z Ukrajiny. V její protižidovské politice pokračovala také carevna Elizaveta Petrovna a ostatní vládci Rusi až po Alexandra II. Za jeho panování Rus byla znovu zaplavena Židy. Draze to zaplatila – strůjci všech revolucí byli Židé. Připravili pád Ruska. To je jen stručný přehled dějů osudů židovských. Nová doba otevřela široce brány světa židovství a jeho vlivům. Vychovávání *Talmudem* a vyzbrojení vrozenými vlastnostmi, jdou houževnatě za vytčeným cílem: ovládnouti svět. Někde již se vzepřeli národové tomuto cíli židovství. Jinde dosud neprohlédli nebezpečí, před nímž varují největší duchové světa. Uvádím zde jen některé výroky filosofů, učenců i císařů:

„Nad všemi státy tíživě se vznáší mocný nepřítel, který vede stálou válku proti všem ostatním národům. Jsou to Židé. Oni dovolávají se u nás rovnoprávnosti, neohlížejíce se na to, že sami nám ji odpírají, prohlašujíce nás za zavržené goje a dokonce dobytek.“
(Fichte)

„Cizinec, který je trpěn, může býti užitečný státu, ale jen s podmínkou, že se ho nezmocní. Je nespravedlivé, požadovati stejná práva se členy rodiny v domě, kterého jste nestavěli
(E. Renan)

„Židé se raději zakusují do těla jiných národů... Tak boží národ stává se cizopasníkem na těle jiných národů, odrůdou lstivých kupčků... horší než každé malomocenství na světě.“

(Herder)

„Vlastí Židů jsou všichni ostatní Židé, z toho vyplývá, že je krajně absurdní, umožnit jim účast ve vládě nebo ve správě státu. Na Židy nutno vždy hledět jako na dočasně žijící zde cizince. Není lživější myšlenky nad zkoumání Židů se stanoviska náboženské sekty.“

(Schopenhauer)

„Bylo by podivné, představit si celý národ darebáků: je však neméně podivné, vidět národ, složený výhradně z kupčků, kteří si nepovažují za čest, že jsou občany státu, jenž jim poskytl pohostinství, ale raději šidí jeho obyvatele.“

(Kant)

„Vidím kolem sebe raději národy mohamedánské nebo pohanské víry, než Židy. Jsou to podvodníci a šejdíři. Vykořením toto zlo. Nebude pro ně v Rusku ani střechy, ani obchodu, byť se sebe více namáhali a kde koho podpláceli.“

(Petr Veliký)

„Žid se zmocnil svojí rukou tisku všeho světa, aby s větším úspěchem mohl otrásat vlastními základy našeho občanského bytí. Houževnatě usiluje o to, aby se smísil s křesťany v nejrůznějších tajných spolcích a usměrňoval jejich činnost ve prospěch Izraele. Žid vždy a především lpí k takovým tlupám, které si vytkly za cíl zničení vládnoucích řádů.“

(Franz Liszt)

„Židé jsou živlem rozkladu ostatních národností.“

(Momsen)

„Kdo dal popud ke komuně a řídil ji tak, že židovský majetek všude zůstal nedotčen, že komunáři nepodnikli útoků ani na jeden ze sto padesáti pařížských domů Rothschildových? – Židé!“

(Drumond)

„Kobylky a housenky, ničící moji Francii, to jste vy, Židé!“

(Napoleon)

„Peníze a revoluce jsou vepsány do desek zákona tohoto opovrženého národa.“

(Vespasianus)

Tak zní soud nad Židy z úst velkých lidí, o nichž nelze říci, že by byli zaslepeni náboženským fanatismem. Že tak soudili o Židech, je vina *Talmudu*, tohoto zdroje jedu nenávisti židovského národa ke všem národům světa.

KAPITOLA I.

Talmud, nikoliv Bible

Žádný národ na světě neprožíval a neprožívá tak neobvyklých a pohnutých dějin jako národ židovský. Dějiny Číňanů, Egyptanů, Peršanů, Arabů, Řeků, Římanů a jiných se rozvíjely přirozenou cestou. Tito národové válčili, vítězili, mohutněli a i upadali, vládli i byli porobováni, nebyli však odnikud vyháněni, nebyli periodicky pronásledováni a vybíjeni, nebylo jimi všeobecně a trvale opovrhováno. Zato národ židovský nebyl nikde dlouho trpěn. Všude, kam pronikl, vznikala antisemitská hnutí a to od dob nejstarších, všude vznikala židovská otázka, dodnes nevyřešená. Nelásku národů k Židům vysvětlují národní vlastnosti židovství, které má svoji morálku naprosto se rozcházející s mravním cítěním a mravními názory kulturních národů. Morálka Židů – to je nenávisť, nesnášenlivost a opovrhování s nežidovskými národy. Židovství má svůj odvěký, tradicí s pokolení na pokolení, přenášený cíl: ovládnouti svět, podříditi si všechny národy. Tento cíl je vepsán do duše a do vědomí každého Žida, probíhá věky i tisíciletími, stal se přirozeným instinktem. Židovství žije a roste v přesvědčení, že národ židovský je Bohem vyvolený, aby vládl nad všemi ostatními národy. To nepovažuje Žid za utopii, to není přelud snů. Zřící se tohoto cíle, znamenalo by pro Žida zřící se podstaty židovství a žádati jeho historickou smrt. Dějiny všech národů nasvědčují tomu, že světové židovství se naprosto nezříká svých tužeb a cílů, že naopak houževnatě bojuje a každým rokem dobývá nových úspěchů a nových pozic, a že se nehodlá uspokojiti, dokud se nestane pánem ujařmeného lidstva. Bezprostředně po světové válce rabín Wein ve Štrasburku veřejně, v únoru roku 1919 ohlásil, že „blíží se vítězství Židů nad křesťany a vesmírem“, a *Le Peuple Juif* z 8. února 1919 napsal: „Světová revoluce, kterou brzy uzřímež, bude dílem našich rukou: tato revoluce nastolí vládu židovské rasy nad všemi ostatními.“ O něco dříve pak, 10. ledna 1919, napsal časopis „*Pro Izrael*“: „Naše vláda, sestavená z moudrých finančníků, existuje již odedávna a všude bude nadále řídit celý svět.“

Není to honosné, prázdné povídání novin. I kdyby Židé popírali, že mají mezi sebou tajnou vládu, tato vláda skutečně existuje. Bez vedoucího střediska nemohli by Židé, rozptýlení po celém světě, uchovati své národní svébytnosti, nemohli by rozmnožovati svého bohatství a upevňovati svou moc. Vládne zajisté jediné, neviditelné ústředí, vládne všemi prostředky židovství a tajně pokračuje v činnosti *Synedrionu*, konané až do XI. století zcela veřejně. – Veliký ruský spisovatel a psycholog F. M. Dostojevskij praví: „Aby existoval po čtyřicet století na světě, tedy po celé téměř historické období lidstva, a k tomu v tak ucelené a neporušené jednotě, aby mohl vícekrát ztrácti svoji půdu, svoji vlast, svoji politickou neodvislost, zákony a téměř i víru – tak neobyčejně mocný a energický národ by nemohl obstáti bez státu ve státě, který si židovství dovedlo přes nejstrašnější tisíciletá honění a rozptylování všude a ve všech dobách uchovati.“ Židovství vytklo si poslání v lidstvu: vládnouti mu. Víru v ně a sílu k boji o ně čerpá z knihy, jež je mu světější *Bible*. Je to *Talmud*, je to učení, které vytvořili farizejové, odklonivší se od čistého zřídla Mojžíšova. *Talmud* ukládá židovství:

1. Uchovati v neporušenosti židovskou rasu a duch židovství.
2. Zničiti křesťanství.
3. Vychovávat pokolení v nenávisti k nežidovským národům a rasám.
4. Vytvořiti v nitru cizích států stát židovský s neviditelnou židovskou vládou.
5. Ovládnouti bohatství světa a podrobiti si lidstvo.

Tyto úkoly židovství plní. Morálka, kterou hlásá *Talmud*, potlačila morálku *Bible*. Jak k tomu došlo? Jak je možné, že Židé, kteří po tisíciletí očekávali příchod Spasitele, vzdorovali svodům jiných náboženství a přinášeli velké oběti v bojích za víru, ukřižovali Spasitele, když

mezi ně přišel? Jak mohli z duše své vyrvati deset přikázání sinajských, která hlásají lásku a spravedlnost a zaměnění je zákonem nenávisti, vraždy a loupeže, který proti *Bibli* hlásá *Talmud*? Jak moli zraditi čistou víru svých otců, očištěných od bludů strastným blouděním pouště? Odpověď dávají dějiny židovského národa. Synové Izraelovi se nestali pány celé země zaslíbené. Od jihu pronikali do ní bojovní Filištínští, od severu Féníčané, v městech, ba v samém Jeruzalémě až do jeho dobytí králem Davidem, vládli Chananejští. Marně Mojžíš zakazoval Židům smíšené sňatky. Cizí krev zároveň s cizími mravy, zvyky, zákony i náboženstvími vnikala do židovství. V knihách proroků stále čteme o jejich bojích proti jedům pohanství. Klanění se zlatému teleti nebylo jedinou epizodou. Byly stavěny obětní oltáře Molochu, Bohu – býku, který v rozžhavených útrokách spaloval lidské oběti a Astartě, bohyni rozkoší, jejíž kněžky byly nevěstkami a proroci marně je rozmetávali a svolávali kletby na hlavy odpadlíků od víry otců. Ještě horší poměry zavládly v zaslíbené zemi po smrti Šalamounově, kdy sever zvolil si za vládcu Jeroboama, Šalamounem vyhnaného vojevůdce, a zůstal věren Roboamu, synu královi. Vznikly dva státy: Izraelský na severu a Judejský na jihu. Jeruzalém s chrámem a všem Židům posvátnou schránkou zůstal v rukou Roboamových. Jeroboam věděl, co to znamená: Židé z království Izraelského budou každoročně putovati do Jeruzaléma, zde se budou stýkati s levity, o něž se opírá vlastní potomek krále proroka, a přikloní se opět k domu Davidovu. Proto se rozhodl, že vyhubí víru Mojžíšovu a vnutí lidu pohanství. Ve *III. knize králů (XII., 26-30)* čteme o tom: „Řekl pak Jeroboam v srdci svém: „Tudíž by se navrátilo království toto k domu Davidovu.“ Když by chodíval lid tento k obětování obětí v domě Hospodinově do Jeruzaléma, i obrátilo by se srdce lidu tohoto k pánu jeho Roboamovi, králi Judskému, a tak zabíjejíce mne, navrátili by se k Roboamovi králi Judskému. Protož poradiv se král, udělal dvě telat zlatých a řekl lidu: „Dosti jste již chodili do Jeruzaléma, aj, teď bohoové tvoji, ó Izraeli, kteříž tě vyvedli ze země Egyptské.“ I postavil jedno v Bethel a druhé postavil v Dan. Kterážto věc byla příčinou k řešení, nebo chodíval lid k jednomu z těchto až do Dan. Vzdělal zajisté dům výsostí, a ustanovil kněží z lidu obecného, kteří nebyli ze synů Lévi. Ustanovil také Jeroboam svátek měsíce osmého, v patnáctý den téhož měsíce, k podobenství svátku, kterýž byl v Judsku a obětoval na oltáře. Takž učinil i v Bethel, obětuje telatům, která byl udělal. Také i v Bethel ustanovil kněží výsostí, kteréž byl zdělal. A obětoval na oltáři, který byl udělal z Bethel, v patnáctý den měsíce osmého, tohoto měsíce, kterýž byl sobě smysлил v srdci svém a slavil svátek s syny Izraelskými, a přistoupil k oltáři, aby kadil.“ Král Jeroboam své rozhodnutí odvrátiti lid židovský do víry otců a tím odvrátiti jej také od chrámu jeruzalémského, poutního místa celého národa, prováděl velmi důsledně. Mělo to pro něho tu výhodu, že se zbavil židovského duchovenstva, které od pradávna drželo ve svých rukou nejvyšší moc duchovní, značně omezující moc královskou. Pohanství otevřeny byly dokořán brány Izraelského království, oltáři pohanských bohů poseta celá země. Mojžíšova víra byl dána ve psí a pohanství ovládlo polovici národa. Když se pak Salmanasar, král asyrský, zmocnil Samary, hlavního města izraelského království, promíšeno bylo židovské obyvatelstvo pohany, kteří i zbývajícím věrným židovství vnutili, pokud neuprchli, své zákony, zvyky i svou víru. V Judeji vládli sice potomci Šalamounovi, z domu Davidova, ale i tam pronikalo pohanství. Králové totiž žárlili na moc duchovenstva a záviděli králům Izraelským, že vládnou neomezeně. Proto potají podporovali pohanství. Přesto v Judeji přece jen Mojžíšův zákon nepřestával vládnouti až do roku 306 př. Kr., kdy král chaldejský Nabuchodonosor, zmocnil se Jeruzaléma a odvedl většinu obyvatel do babylonského zajetí. Utrpení poroby bylo prospěšné Židům po stránce nábožensko-etické. Bylo ozdravujícím obdobím, očistilo víru po otcích zděděnou a vrátilo národ k zákonu Mojžíšovu. Zůstal-li však lid tentokráte ušetřen vlivů náboženství svých pánů, nebylo možno říci toho o judejském duchovenstvu. Levitové vešli do nejužšího styku s duchovenstvem chaldejským, žili pohromadě s ním a prorok Daniel se stal dokonce hlavou chaldejských žreců. Za to totiž, že vyložil králi Nabuchodonosoru sen tak, aby se mu líbil, „zvelebil král Daniele a dary veliké a mnohé dal jemu a pánem ho učinil nade

vší krajinou Babylonskou a knížetem nad vývodami a nade všemi mudrci babylonskými.“ (*Daniel, 2, 48*). Také se tvrdilo, že byl učitelem Zarathustrovým. Blízký styk levitů s chaldejskými mudrci vedl k tomu, že chaldejská filosofie náboženská, v podstatě čistý panteism, přijala velmi mnohé z náboženské filosofie židovské a naopak, chaldejství mělo silný vliv na židovství a dalo vznik sektě, která vrátila jménu Izrael původní význam etymologický: „Ten, jenž zápasí s Bohem.“

Touto sektou byli farizejové, což v hebrejštině znamená zvláštní. Farizejové ovšem podali věřícím jiný výklad tohoto slova a prohlásili, že znamená „poznámení“, tedy lišící se svojí dokonalostí a nábožností od ostatních Židů. Farizejové přijali některé základy chaldejského učení panteistického, přizpůsobili je však duchu židovství, jež vycházelo ze zásady, že Židé jsou národ vyvolený a tedy nadřazený, a chaldejské zbožnění člověka přenesli na národ. Tak přišlo nové učení, odklonivší se od Mojžíšova. Bylo nazváno „*Kabbala*“, což znamená podání, poněvadž bylo dlouho uchováváno a šířeno ústním podáním od učitelů k žákům. Později, a to o plných 800 let později, stala se *Kabbala* podkladem *Talmudu* a byla plně a nejvýrazněji podána a vyložena v „*Zaferha-Zogaru*“, nebo-li *Knize velkoleposti*. Toto učení se těší u Židů největší úctě. Za autora prohlašován je rabín Symeon-ben-Nochan z poloviny I. století po Kristu, ale pravděpodobnější je, že kniha byla napsána teprve v X. století po Kristu. Farizejové naráželi z počátku na velké překážky ve vlastním lidu, který se v zajetí vracel ke staré, čisté víře. Nebylo možno hlásati Židům v zajetí, kteří nepřestávali oplakávat zboření chrámu jeruzalémského a věřili v pomoc Jehovy, že není Jehovy, že je to pouhý přelud. Zvolili proto jinou cestu: navenek lidu hlásali věrnost zákonu božímú a stavěli se v čelo náboženského hnutí, které nenávidělo pány židovského národa, a s dovednou přetvářkou zdůrazňovali nutnost dokonalého plnění předpisů Mojžíšova učení. V tajných pak kroužcích, jejichž členství v době Josefa Flavie nepřekročovalo číslici 6.000, vytvářeli a hlásali nové své učení, jež bylo směsí chaldejského panteismu a židovství. Vliv těchto tajných kroužků farizejských vzrůstal a když král Kýr dovolil Židům, aby se vrátili do vlasti, společně s proroky šli i četní farizejové. Učení farizejské bylo materialistické. Království Mojžíšova Boha nad vesmírem pojímali jako politickou vládu židovství nad národy. V očekávaném Židy Mesiáši neviděli farizejové Vykupitele prvního hříchu a vítěze zbraní ducha, nýbrž dočasného krále, krví poražených národů zbroceného, který učiní Izraela pánem světa a rozdrtí koly vítězného vozu všechny národy. Byli opatrní a byli obratní. Neočekávali vlády nad světem od neexistujícího podle nich Jehovy, ale klaněli se mu, aby oklamali věřící. Moc tajných společností, jež byly předchůdci svobodného zednářství, brzy se rozšířila i po Judeji. Farizejové šli vytrvale za dvojím svým cílem: aby se zmocnili politické vlády nad národem obsazením vyšších náboženských úřadů a hodností a aby postupně získali národ pro svoje učení. Zvláště jim šlo o to, aby se zmocnili Synedrionu. Po návratu Židů z babylonského zajetí vládli v Jeruzalémě židovští místodržitelé, jmenovaní perskými králi. Později přenesena byla vláda na Synedrion, jakousi nejvyšší radu, čítající vedle předsedy 70 členů z řad kněží, kteří konali bohoslužby knižníků, nebo-li vykladači zákona a stařešin, čili hlav významnějších rodů. Předsedovi Synedrionu (nazi) vzdávány byly počty královské. Byl jím obyčejně první kněz jeruzalémského chrámu. Ve jménu jeho a Synedrionu byly ve druhém století po Kristu raženy dokonce i židovské peníze. Synedrion přežil také i konečné zboření Jeruzaléma císařem Hadriánem roku 135 po Kristu a úplné rozptýlení židovského národa. Farizejové postupně ovládli Synedrion a soudy a tím se zmocnili i politické vlády nad židovským národem.

Stejně se jim dařil i druhý úkol: získat národ pro své tajné učení. Bylo jim to usnadněno tím, že obsadili téměř všechny kněžské úřady a ovládli Synedrion. Proti zákonu Mojžíšovu, který přikazoval Židům, aby milovali a ctili jiné národy, vštěpovali farizejové židovskému lidu odpor a nenávisť ke všemu nežidovskému. Činili tak, aby zachovali čistotu židovské rasy a židovství vůbec. Proti Spasiteli, o jehož božském původu a všelidském poslání pěl David a proroci, postavili Mesiáše, který přijde jako mocný člověk, aby vyhubil všechny nežidovské ná-

rody. Proti víře v ráj a oheň pekla postavili chaldejské učení o stěhování duší. Josef Flavius ve svých „Židovských starožitnostech“ upozorňuje, že farizejové, věřící ve stěhování duší, nabyli tak velkého vlivu v národě, že Židé ve všech otázkách víry v Boha a slavnostních bohoslužeb se týkajících, slepě šli za nimi. Byli ovšem mnozí Židé, kteří se nedali oklamati farizejskou taktikou, kterou Izrael byla strhována do kacířství, a pokoušeli se o odpor. Jejich boj byl marný. V rukou farizejů byla politická moc a jejich odpůrci byli nuceni opustiti vlast nebo skrývati se v nepřístupných krajích kolem Mrtvého moře, kde vybudovali několik klášterů. Zde také až do příchodu Kristova uchránili závěť čisté víry. Podle Flavia žilo kolem Mrtvého moře na 4.000 pravověrných Židů, sloužících Bohu Mojžíšovu a vyčkávajících splnění proctví. Nazývali se essejové. Jeruzaléma se stranili, poněvadž podle jejich přesvědčení v chrámu přinášeli oběti Židé kacířští, jak zaznamenává ve svých církevních dějinách Neander. (Sv. I., str. 20).

Život essejů líčí Flavius ve „Válkách židovských“ takto. „Žijí v těsné pospolitosti a považují každou rozkoš za neřest, které dlužno se vystříhati, střídmost pak a boj proti vášním za ctnosti, kterých nelze dosti oceniti. Zavrhují manželství nikoliv proto, že by měl býti vyhuben lidský rod, ale aby se vystříhali nestřídmosti žen. Přijímají však ochotně děti, svěřované jim k výchově a vzdělání v pravidlech ctností, a činí to s takovou svědomitostí a laskavostí, jako by byli jejich rodiči. Opovrhují bohatstvím, vše je jim společné, vládne překvapující rovnost ve všem a každý nově přijatý mezi ně se musí zřici všeho vlastnictví, aby se uchránil marnosti bohatství, zbavil se studu nad chudobou a žil ve šťastné, bratrské osamělosti. Jsou velmi náboženští, před východem slunce nehovoří o ničem než o otázkách víry a modlí se k Bohu, aby svým světlem ozářil zemi. Pak každý jde konati práci, která je mu určena. V 11 hodin se shromažďují a bíle odění, polévají se studenou vodou. Pak rozcházejí se do svých cel, do nichž nesmí vstoupiti nikdo, jenž není z této sekty. Takto očištění scházejí se opět v jídelně, jako ve svatém chrámě a zde mlčky sedí. Před každým je příbor s chlebem a nějakým jídlem. Kněz požehná jídlo a nesmí se ho nikdo dotknouti, dokud neskončí své modlitby. Po obědě znovu se kněz modlí modlitbu díky Bohu, aby každý chápal, že jen z jeho štědrosti byl nasycen. Pak snímají svá roucha, považovaná za posvátná, a vracejí se k práci. Stejně je při večeři. Nikde v domech není slyšeti hluku, a každý mluví, až přijde řada na něho, a jejich mlčení budí úctu v cizích lidech. Jedí a pijí pouze tolik, aby se nasýtili. Bez svolení představených nesmí nikdo ničeho podniknouti, vyjímaje služby chudým, pakliže jsou k tomu vedeni soucitem, avšak svým blízkým bez svolení nesmí ničeho poskytnouti. Zvláště usilovně drží na uzdě hněv, milují klid a tak pevně plní sliby, že možno spíše uvěřiti jejich pouhému slovu, než přísaze jiných. Považují přísahu dokonce za rouhání, neboť nemohou připustiti, že člověk není lhářem, pakliže je nucen volati Boha za svědka, aby mu věřili.

Nepřijímají mezi sebe snadno každého, kdo by chtěl s nimi žíti, nýbrž z počátku musí po celý rok žíti mimo zdě kláštera. Tam musí žíti jako oni. Obdrží každý rýč, prádlo a bílý šat, dostává jídlo, smí se očišťovati studenou vodou, ale nemá přístup do společné jídelny po dvě léta, dokud se neosvědčí v pevnosti a vytrvalosti. Teprve potom může býti přijat a uznán za hodna toho. Dříve však, než zasedne za společný stůl, odpřísáhne, že bude ctíti Boha a jemu z celého srdce sloužiti, dbáti zákona spravedlnosti k lidem, nečiniti vědomě zla nikomu, i kdyby mu bylo prikazováno, straniti se zlých a ze všech sil pomáhat dobrým, zachovávati věrnost úřadům a zvláště králům, neboť jejich moc je od Boha. K tomu se dodává, že pakliže někdo dosáhne moci, nebude ji zneužívati k utlačování poddaných a že nebude míti více než oni, ni v oděvu, ni ve všem, čeho oni nemají. Tito essejové věří v nesmrtelnost duší, že dobří lidé jsou ještě lepšími v novém životě a zlí že budou potrestáni věčnými mukami za své špatnosti. V učení essejů spojoval se Mojžíšův zákon s duchem křesťanství. Essejové měli záhy stoupence i v městech židovských, ovšem tajně, poněvadž farizejové je pronásledovali. V takovém stavu zastal Kristus národ židovský. Farizejové věřili, že jsou už svrchovanými pány nad Židy, když zahřímal hlas Spasitele. Jeho příchod vyděsil farizeje, které počal nemilosrdně

bičovati svojí pravdou a vyháněti je z chrámu. Pokusili se s ním vyjednávat i a poslali k němu poselstvo na břeh jezera Genezaretského. Zkoušeli to z počátku po dobrém, vyjednávali, slibovali a pak přešli k hrozbám. Záhy však pochopili, že se Kristus nepodřídí jejich vůli, a usilovali o jeho život. Zvláště popudil je v Jeruzalémě, kde vystoupil proti nim slovy: „Běda vám, zákonníci a farizejové pokrytci, že jste se připodobnili hrobům zbilým, kteříž sic zdají se zevnitř krásní, ale uvnitř jsou plni kostí umrlčích a vši nečistoty. Tak i vy zevnitř zajisté zdáte se lidem spravedliví, ale vnitř plní jste pokrytectví a nepravosti. Běda vám zákonníci a farizejové pokrytci, neboť vzděláváte hroby proroků a ozdobujete hroby spravedlivých. A říkáte: Kdybychom byli za dnů otců našich, nebyli bychom účastni jejich ve krvi proroků. Protož osvědčujete sami proti sobě, že jste synové těch, kteříž proroky zmrdovali. I vy tak naplňte míru otců svých. Hadové, plémě ještěřčí, i jakž byste ušli odsudku do pekelného ohně? Protož aj, já posílám k vám proroky a moudré a učitele, a vy z těch některé zmrdujete a ukřižujete, a některé z nich bičovati budete v školách svých, a budete je honiti z města do města. Aby přišla na vás všeliká krev spravedlivá, vylitá na zemi, od krve Abele spravedlivého, až do krve Zachariáše, syna Barachiášova, kteréhož jste zabili mezi chrámem a oltářem. Amen pravím vám: Přijdou tyto všechny věci na pokolení toto. Jerusaléme, Jerusaléme, morděři proroků, a kterýž kamenuješ ty, kteříž byli k tobě posílání, kolikrát jsem chtěl shromážďiti dítky tvé, tak jako slepice shromažďuje kuřátka svá pod křídla, a nechtěli jste. Aj, zanechávat se vám dům váš pustý.“ (*Mat. XXIII. 27-39*).

A dále vypravuje evangelium Matoušovo (*Mat. XXI. 33-44, 44-46*): „Jiné podobenství slyšte: Byl jeden hospodář, kterýž vzdělával vinici, a opletl ji plotem, a vkopal v ní pres, a ustavěl věži, i pronajal ji vinařům, a odešel pryč přes pole. A když se přiblížil čas ovoce, poslal služebníky své k vinařům, aby vzali užitky její. Vinaři pak zjímavše služebníky jeho, jiného zmrskali, jiného zabili, a jiného ukamenovali. Opět poslal jiných služebníků více než prvě. I učinili jim též. Naposled pak poslal k nim syna svého, řka: Ustýdnout se syna mého. Vinaři pak užřevše tohoto syna, řekli mezi sebou: Tentot jest dědic, zabijeme jej, a uvažme se v dědictví jeho. I chytivše ho, vyvrhli jej ven z vinice, a zabili. Protož kdy přijde pán z vinice, co učiní vinařům těm? Řekli jemu: Zlé, ty zle zatratí, a vinici svou pronajme jiným vinařům, kteříž budou vydávati jemu užitek časy svými. Řekl jim Ježíš: Nikdy-li jste nečtli v písmích: Kámen, kterýž zavrhl dělníci, ten učiněn jest v hlavu úhlovou? Ode pána stalo se toto, a jest divné před očima našima. A protož pravím vám, že bude odjato od vás království Boží, a bude dáno lidu činícimu užitky jeho. A když by padl na ten kámen, rozrazí se: a na kohož upadne, setřeť jej. A slyševše přední kněží ta podobenství jeho, porozuměli, že by o nich mluvil. I hledajíce ho jíti, báli se zástupu, nebo ho měli za proroka.“ Na konec zvítězily úklady farizejů a Kristus zemřel za jejich posměšného volání: „Krev jeho na nás a dětech našich.“

Naděje, že ukřižováním Krista bude odvráceno nebezpečí, které farizejové viděli v jeho učení a které během tří let otrásl jejich mocí, zklamaly. Stoupenců Kristových přibývalo. Synedrion zakročoval. Povolal Jana a Petra a dal je zbičovati. Nepomohlo to. Hlasy smělých apoštolů se množily a diakon Štěpán veřejně pranýřoval farizeje v ulicích městských: „Tvrdošijní a neobřezaného srdce i uší, vy jste se vždycky Duchu svatému protivili, jakž otcové vaši tak i vy. Kterému z proroků otcové vaši se neprotivili? Zmrdovali zajisté ty, kteříž předzvěstovali příchod Spravedlivého toho, jehož vy nyní zrádci a vražedníci jste.“ (*Skutky apoštolů, VII. 51-53*). Byl ukamenován, ale mučednická krev jeho povzbudila mnohé jiné, kteří se rozptýlili po celé říši římské a hlásali víru Kristovu a organizovali církve. Vláda farizejů byla otřesena. Odpověděli bojem a vypověděli vyhlazovací válku křesťanství. Byl jim usnadněn rozptýlením Židů po tehdejších celém světě. Všude měli své stoupence a své agendy, podřízené Synedrionu, který byl plně v rukou farizejů. Píše o tom Strabo: „Židé se rozšířili po všech městech a je za těžko nalézt místo na zemi, kde by nebyli a kde se nezařídili velmi výhodně.“ Tři čtvrtiny židovského národa v prvním století po Kristu žily v uzavřených ghetech měst římské říše od Kavkazu po Španělsko, od Britanie po Habeš. Židovské kolonie, které byly

zvláště silny v Alexandrii, Smyrně, Konstantinopoli, Římě i jinde, podléhaly Synedrionu, odváděly mu dobrovolnou daň a poslušně plnily všechny jeho příkazy. Nebylo tudíž nesnadné rozpoutati organisované pronásledování křesťanů. Stačilo vylíčiti je římským úřadům jako sektu odbojníků, neuznávajících světské moci, zákonů pozemských, ni autority císařovy. Tuto úlohu udavačů a štváčů sehráli dokonale Synedrionem do celého tehdejšího světa vyslaní agenti. Sv. Justin, filosof, nejslavnější mučedník II st. ve svém „*Rozhovoru s Židem Tryphonem*“ odhaluje úklady farizejské proti křesťanům a přímo Židy obviňuje, že pronásledování věrných Kristu je jejich dílem. Praví: „V urážkách, vmetených Ježíši Kristu a nám, jiní národové méně viny mají než vy, Židé. Vy jste volali jejich zaujatost proti nám, vy jste způsobili, že špatně smýšlí o nás a Spravedlivém. Ukřižovavše Ho a dověděvši se s určitostí o jeho z mrtvých vstání a na nebe vstoupení, nejen, že jste se nekáli, ale naopak rozeslali jste po celém světě současně svoje pečlivě vybrané agenty. Tito agenti vyprávěli všude, jak vznikla nečistá tato sekta, nazývaná křesťanskou, a rozšířili o nás nejošklivější pověsti, opakované dosud všemi, kdo nás neznají. Zvolili jste lidi schopné plniti naše plány, vyslali jste je do všech zemí a rozšířili jejich přičiněním pověst, že nějaký Ježíš z Galileje založil nezákonnou a nečistou sektu, a dodali, že Ježíš Kristus naučil své učedníky konati hnusné zločiny, které i teď ještě přičítáte všem, vidícím v Ježíši Kristu Spasitele a Syna božího. Pokud jde o nás, nechováme v srdci svém nenávisti ani k vám, ani proti těm, kteří přijali od vás toto špatné mínění o nás, a prosíme Boha, aby i vám i jim odpustil a smiloval se.“

O tom, jak pracovali agenti Synedrionu, vypravuje Tertullianus, církevní spisovatel a hlava severoafrických montanistů na rozhraní druhého a třetího století: „Křesťané, tak praví oni (tj. židovští agenti), vyznávají hnusnou a tajnou víru, klaní se oslí hlavě a dělí k svému přijímání tělo dítěte, těstem obalené, dopouštějí se krvesmilství a zločinů všeho duhu a jsou buřiči, nepřáteli každého řádu, odmítající poslušnost císaři.“ Podobné svědectví o Židech a jejich vině na pronásledování křesťanů zachoval též slavný učenec a církevní spisovatel Origines Alexandrijský ve své „*Knize o pohanech*“, v níž vypravuje: „Židé od založení církve Kristovy šířili o nás různé pomlavy, že přinášíme v oběť dítě, že je pojídáme, a abychom mohli páchatí své pekelné činy, že světla zhasínáme a každý spojuje se s prvním kdož mu padne do rukou. Tyto pomlavy, byť sebe odpornější, mnohé popudily proti nám.“ Toto svědectví doplňuje církevní spisovatel ze IV. stol. po Kr. biskup v Caesarei Eusebios Pamfilský: „Nalézáme psáno u našich knížníků, že kněží a starší národa židovského v Jerusalemě rozeslali všem Židům na světě písemné příkazy, aby odmítli učení Ježíše Krista, jako novotu Bohu protivnou. Židovští poslové, opatření dopisy, přepluli mnohá moře a projížděli pak celou zemí, klevetili a šířili hnusné pověsti o Spasiteli!“

Podobných svědectví o vině Židů na pronásledování křesťanů je nekonečná řada. Také v knize „*De rebus Christianorum ante Constantinum Magnum*“, jež je znamenitou a spolehlivou historií starého křesťanství, se dočítáme: „Velekněží a starší židovského národa rozeslali do všech končin světa běžce, aby povzbudili souvěrce nejen k tomu, aby se vyhýbali křesťanům a je nenáviděli, ale aby všemi prostředky je utiskovali a poháněli před soud. Židé celého světa splnili rozkaz svých vůdců a snažili se pomluvami a rozličnými úklady popudit prefekty, soudce i lidové masy proti křesťanům. Mezi pomluvami nejhlavnějšími a dodnes opakovanými bylo, že křesťanství je státu nebezpečná sekta, nepřátelská císařské moci, neboť uznává pouze Boha vládcem, že je jím zločinec, jenž se zove Ježíš Kristus a byl po právu Pilátem Pontským ukřižován.“ Jedním z těch agentů Synedrionu byl i mladý učený farizej Saul z Tarsu, k jehož nohám složili svá roucha Židé, aby ukamenovali sv. Štěpána. Vypravuje se o něm ve *Skutcích apoštolů* (8, 3): „Saul pak hubil církev do domů vcházeje, a jímaje muže i ženy, dával je do žaláře.“ A dále (9, 1 – 6): „Saul pak dychtě ještě po pohrůžkách a mordu proti učedníkům Páně, šel k nejvyššímu knězi a vyžádal od něho listy do Damašku do škol, nalezl-li by tam té cesty, které muže nebo ženy, aby svázané přivedl do Jerusalema. A když byl na cestě, stalo se, že již přibližoval se k Damašku. Tedy pojednou rychle obklíčilo jej svět-

lo s nebe. A padna na zem, uslyšel hlas k sobě řkoucí: „Sauli, Sauli, proč mi se protivíš?“ Kterýž řekl: „I kdo jsi Pane?“ Pán řekl: „Já jsem Ježíš, jemuž ty se protivíš. Tvrdoť jest tobě proti ostnům se zpečovati.“ A on boje se a třesa se, řekl: „Pane, co chceš, abych učinil?“ A pán k němu: „Vstaň a jdi do města a bude tobě povědino, co bys měl činiti.“

Tak se Saul obrátil na víru Kristovu a stal se hlavním budovatelem církve. Největších úspěchů dosáhli Židé v pronásledování křesťanů, když na trůn římských císařů dosedl roku 64 po Kr. Nero. V Římě, ve čtvrti, v níž měli Židé své obchody, vypukl požár. Podle římských zákonů měli býti odpovědni a potrestáni Židé jako obyvatelé čtvrti v níž požár vypukl. Odvrátili od sebe nebezpečí trestu tím, že obvinili ze žhářství křesťany. Stoupenkyně a přívrženkyně Židů Pappaja, Neronova milenka, přesvědčila císaře o vině křesťanů. Vlny nejstrašnějšího teroru se přivalily na křesťanský svět a spláchly také apoštoly Petra a Pavla, vůdce a budovatele církve Kristovy. Židé jásal. Církev byla zbavena svých vedoucích. Křesťanský svět byl zaplaven řekami krve mučedníků. Křesťanství bylo zahrnuto do podzemí. To také nejvíce zmátlo farizeje, kteří mysleli, že nadešla doba, aby se postavili proti Římu. Zatím se však splnila předpověď Kristova a na Jeruzalém se přivalila pohroma. Vinou i zásluhou farizejů, dychtících po politické moci a vládě v Palestině, jež by nebyla omezována žádnou jinou mocí světskou. V lůně farizejského tábora se utvořilo silné radikální křídlo, které v předpokladu, že moc Říma je již oslabena, vyvolalo veliké povstání. Bylo z počátku úspěšné a Římané byli vyhnáni ze židovské země.

Ne na dlouho – vrátili se a vedeni Titem, synem Vespasianovým, oblehli Jeruzalém, přeplněný v době Velikonoční věřícími. Město bylo dobyto a jedna třetina židovského národa byla vyhlazena. Chrám byl od základů zbořen a nezůstal kámen na kameni, jak předpověděl Kristus. Farizejové se skryli, opustili nešťastný národ a teprve, když se bouře přehnala, objevili se znovu, aby těžili ze situace a neprozíravosti Římanů. V Jaffě znovu utvořili Synedrion a Akademii, která provedla novou politickou organizaci židovského národa. S počátku farizejové působili jedině prostřednictvím svých tajných organizací, ale záhy dosáhli i veřejného uznání své vlády. Pohroma roku 90 jich nezastrašila. Roku 115 vypuklo částečné povstání v Judeji, které potlačil vojevůdce Trojanus. V Egyptě vyvraždili Židé na 200.000 křesťanů i pohanů, na Kypru na 240.000 a v Mesopotamii vzdorovali několik měsíců římským legiím. Nakonec se Řím rozhoupal a roku 134. vyslal císař Hadrian proti samozvanému králi židovskému Barkochelu, prohlášenému Josefem ben Akibou za Mesiáše, vojevůdce Julia Severa, jehož povolal z Britanie. Jeruzalém byl dobyt a znovu rozbořen. Ale ani tentokrát to neznamenal konec vlády farizejské. V Tiberiádě opětně ožil Synedrion a jeho předsedové, patriarchové židovského národa, postupně nabyli bývalé moci a jejich vláda nad Židy byla v III. století uznána dokonce císařskými výnosy. Synedrion trpěl i první křesťanský císař Konstantin veliký a Julianus Odpadlík, nazýval židovského patriarchu svým bratrem. Patriarchové tiberiádští měli právo dozoru nad všemi synagogami v Římské říši, vybírali daně, jmenovali stařešiny národa (rošaboty), kteří byli správci synagog, vykonávali nejvyšší pravomoc soudní a vynášeli všechny rozsudky, vyjímaje rozsudky smrti. Křesťanští císaři počali omezovati a rušiti výsady patriarchů a proto se Synedrion odstěhoval do Babylonu, kde setrval až do roku 1005. Zde také byl sepsán *Talmud* v jazyce chaldejském, kdežto starší *Talmud* jeruzalémský psán je arabsky. V Babyloně vznikla také myšlenka utvoření tak. zv. dynastie „knížat vyhnanství“, potomků z rodu Judy, z nichž také pocházela dynastie judejských patriarchů. Vláda Synedrionu, sboru sedmdesátičlenného, byla příliš těžkopádná, proto farizeji přišli s myšlenkou nastolení vlády tak zv. „knížat vyhnanství“. Synedrion zůstal jakýmsi poradním sborem knížete. Rod Sassanidů, který v oné době vládl v Babyloně, s počátku podporoval knížata vyhnanství, když však bylo zjištěno, že se Židé spojili proti perské vládě s Araby, počali je babylonští vládcové pronásledovati. Ale ani Arabům se Židé nezavděčili, třebaže jim dopomohli k vládě nad Babylonem. Kalif Kader Billah dal posledního knížete vyhnanství Ezeklia roku

1005 oběsiti a rozehnal Synedrion, když viděl, že kuje proti arabské vládě stejné pikle, jako činil dříve proti vládě perské.

Knížata vyhnanství byla do roku 1005 skutečnými vládci židovského národa. Zachoval se zajímavý popis korunovačního obřadu. Předseda Synedrionu (nazi) zapřisáhl nejdříve nového kníže vyhnanství, že nebude zneužívat své moci, a připomněl mu, že je v důsledku smutného postavení židovského národa povolán spíše k porobě, než k vládě. V den čtvrtěční stařešinové Synedrionu pokládali za zvuku trub a jásotu národa ruce na zvoleného knížete a národ přinášel mu do synagogy dary. V sobotu na to shromáždili se u knížete všichni předáci a hlavy významných rodů a doprovodili jej do synagogy. Kníže se ubíral ulicemi s tváří zastřenou hedvábným šátkem. V chrámě byl uvítán pěním slavnostního hymnu, vyprošujícího na Bohu požehnání. Na to kníže přečetl první verš z knihy zákona a se zavřenýma očima promluvil k lidu, modlícím se za vysvobození z poroby. Obřad byl zakončen „neslyšitelnou“ modlitbou knížete. V modlitbě se pravilo, že království židovské může být založeno jedině na zříceninách všech ostatních států. Proto se kníže modlil mlčky, aby vlády a úřady států, ve kterých rozptýlený židovský národ nalézal útočiště, nebyly obsahem modlitby pobouřeny. Z chrámu doprovodil lid knížete do jeho paláce. Palác kníže opouštěl pak jen v případech výjimečných, když bylo zapotřebí jeho přítomnosti při zasedání Synedrionu nebo šel-li navštívit babylonského krále. Král posílal pro něho svůj zlatý povoz. Kníže se však nikdy neosměloval použití této královské milosti, nýbrž kráčel za povozem, aby vyjádřil svou úctu a svou odvislost. Oblékal v takových případech nejnádhernější roucha. Před ním šlo padesát mužů jeho tělesné stráže a každý, kdo ho potkal, považoval za svoji povinnost provázeti ho až ke královskému paláci. V paláci uvítali knížete eneuchové a odvedli ho do královské síně před trůn. Kníže vrhl se před krále na zem, aby osvědčil, že je vasal a poddaný králův. Pak teprve přednesl králi svá přání a záležitosti svého národa.

Od roku 1005 nebyl již nikdy zvláštní úřad knížete vyhnanství obnoven. Benjamin Tudelský, židovský cestovatel z XII. století sice tvrdí, že navštívil v Babylonu knížete vyhnanství, ale zřejmě šlo pouze o nějakého tajného knížete. Zdá se, že tajná vláda trvala i nadále. V té době však práce Synedrionu byla skončena. *Talmud*, psaný výklad tajného učení farizejského, byl zatím dopsán. Rabbi Aši a jeho spolupracovník rabbi Abina, jako přímí pokračovatelé v práci tiberiadského Synedrionu sestavili v letech 440–470 v Babyloně „Závěr Gendy“ dílo, které posilovalo rasovou hrdost národa a naděje v dosažení nadvlády židovské nad světem. V této práci pokračovali pak jiní. Vystřídalo se celkem v ní kolem 200 knižníků a mudrců, až konečně v době, kdy Synedrion zanikl, bylo evangelium židovství – *Talmud* – připraveno, aby se z něho napájel národ nenávisť k ostatním národům a učil se tomu, jak ovládnouti svět v širokém okruhu, ne – jak se dosud dalo – v tajných kroužcích židovské mafie. *Talmud* se dlouho uchovával v rukopisných vydáních. Tiskem vyšel poprvé roku 1520 v Benátkách a sice ve 12 svazcích. Židé nepřáli tomu, neradi viděli, jak posvátné jejich knihy jsou „znesvěcovány“ zraky nevěřících. Platilo pro ně, že nežid, studující zákon (*Talmud*), hoden je smrti. Věděli, že seznámí-li se veřejnost s obsahem *Talmudu*, pobouří to její mysl proti židovství. Rozhodli se proto sami vydati tiskem jen takové vydání, z něhož byly vymýšleny nejostřejší útoky proti Kristu a křesťanství. Tato místa byla pak označována kruhem, čímž byli upozorňováni rabínové a učitelé na vypuštění odstavce. Stalo se tak z rozhodnutí Nejvyššího synodu, který se sešel roku 1631 v Polsku, a stalo se tak z pokrytecké opatrnosti, aby se nedávala nepřátelům židovství do rukou zbraň přímo z *Talmudu*. Synod vydal tento příkaz: Rozkazujeme neotiskovati v příštím vydání *Mišny* nebo *Gemary* pod strachem vyobcování nic, co se vztahuje v dobrém nebo špatném smyslu k životu Ježíše z Nazaretu. Předpisujeme tudíž vynechati místa, na kterých se mluví o Nazaretském. Kruh podobný písmeně O na prázdném místě ponechaný, upozorní rabíny a učitele, že vypuštěné texty dlužno přednésti žákům pouze ústně. Bude-li dbáno této opatrnosti, učenci křesťanství nebudou míti důvodu k útokům na nás. Toto usnesení je výmluvným dokladem čistého farizejství.

V duchu jeho vytištěno je také pražské vydání z roku 1839. Ale přes všechna tato opatření židovské censury, v *Talmudu* ponecháno bylo mnoho textů, které usvědčují učení farizejské ze zločinných úkladů o svobodu, mír a blaho národů nežidovských a odhalují tvář židovské morálky. Je zajímavé, že se našel v Praze učenec, který sebral nejvýmluvnější texty a vydal je souborně v roce 1878 v nevelkém díle, nazvaném „*Žid – Talmudista*“. Byl to profesor pražské university, učený hebreista Aug. Rohling. Jeho spis pobouřil židovský svět. Bylo o něm prohlašováno, že obsahuje nepravdy a nesprávně cituje *Talmud*. Avšak opat Maxmilián de Lamarcque přezkoumal Rohlingovo dílo a vydal je znovu v Bruselu roku 1888. Vypsal konečně cenu o 10.000 franků pro toho, kdo dokáže, že jediný citát z *Talmudu* v knížce Rohlingově uvedený, neodpovídá originálnímu znění. Od té doby uplynula čtyři desetiletí. Rohlingova knížka rozšířena je v desítkách tisíců výtisků, ale dosud nenašel se nikdo mezi znalci „*Talmudu*“, kdo by vyzískal cenu. Spis pražského hebreisty je do poslední písmenky pravdivý a lze bez obav z něho čerpat. Opat Maxmilián Lamarcque zkoumal jeho pravdivost plných deset let, než se odhodlal k novému jeho vydání a vypsání ceny na onu dobu velmi značné.

Evangelium židovství – zdroj nenávisti

Tvůrci *Talmudu*, jenž je dílem celého tisíciletí, postavili nové evangelium židovství nad *Bibli*. Tak zní jeho farizejská chvála: „*Bible* podobá se vodě, *Mišna* vínu a *Gemara* vínu vonnému. Jako květ nemůže existovati bez vody, vína i vína vonného, tak se nemůže obejít bez *Bible*, *Mišny* a *Gemary*. *Starý zákon* je podoben soli, *Mišna* podobna je pepři a *Gemara* vonné masti, svět pak nemůže býti bez soli, pepře a vonných mastí. Kdo se učí *Bibli*, koná věc, která sama o sobě může být ctností, avšak nemusí jí býti – kdo se učí *Mišně*, jedná chytře a bude odměněn, ten pak, kdo se učí z *Gemary*, vyznává vyšší ctnosti. Přenese-li člověk výrok z *Talmudu* na *Bibli*, nebude šťastnějšího nad něj.“ Mínění, že *Talmud*, dílo rabínů, je dokonalejší *Bible*, jež naplněna je duchem Božím, se opakuje znovu a znovu: Slova *Talmudu* jsou sladší než slova „*Zákona*“. (*Talmud jeruzalémský*) Proto: „Hřích proti *Talmudu* je těžší hříchu proti *Bibli*.“ Vykladatelé *Talmudu* hlásali a hlásají: „Netřeba obcovati s těmi, kdo mají v rukou *Bibli* a nikoliv *Talmud*.“ Nebo: „Synu můj, chovej se s větší úctou a pozorností k slovům rabínů, než ke slovům *Zákona*.“ „Ten, jenž čte *Bibli* bez *Mišny* a *Gemary*, podoben je člověku, neznajícímu Boha.“

Aby zmátli pravověrné Židy, vymysleli si farizejové, že Bůh na hoře Sinajské odevzdal Mojžíšovi nejen *Zákon*, nýbrž i *Talmud*. Jediný rozdíl byl v tom, že *Talmud*, jakožto cennější, byl odevzdán Mojžíšovi ústně s příkazem, aby byl dále šířen pouze ústně pro případ, když by si pohané podrobili Židy, aby se nemohli s ním blíže seznámiti. Měli i tu výmluvu, že kdyby byl Bůh přikázal, aby *Talmud* byl psán, nebyla by stačila země, aby pojala všechno v něm obsažené. Proto, přirozeně, byla tím větší zásluha rabínů, když zachovali národu židovskému *Talmud* a sepsali jej pro věčné časy. Nutno tedy farizeje a rabíny považovati za bytosti nadlidské a ctíti je. „Kdo neplní slov rabína, hoden je smrti.“ „Pomněte, že slova rabínů jsou sladší než slova proroků.“ „Obyčejné rozhovory rabínů nutno chovati v úctě jako zákon v plném jeho rozsahu.“ „Kdo odporuje svému rabínu, vstupuje s ním do sporu a reptá proti němu, protiví se božské velikosti.“ „Slova rabínova jsou slova Boha živého.“ „Strach před rabínem je strachem před Bohem.“ Rabbi Raši dodává: „Prohlásí-li rabín, že pravá ruka je levou a levá pravou, je třeba uvěřiti v jeho slova.“ Tedy: *Talmud* je více než *Bible* a rabínové více než proroci. Ve zbožnění rabínů se šlo tak daleko, že v pojednání „Synedrionu“ stojí: „Zemřelí rabínové jsou pověřeni Bohem, aby na nebesích vyučovali vyvolené.“ A rabbi Menachen prohlásil: „Kdykoliv je v nebi zkoumána otázka, týkající se *Zákona*, Bůh sestupuje na zemi, aby se poradil s rabíny.“ Rabbi Menachen také předem odmítá výtky, že *Talmud* obsahuje mnoho protikladů a rozporů, že různě pojímá jednotlivé otázky, že si odporují názory jednotlivých rabínů: „Všechna slova rabínů všech věků a pokolení jsou slova Boží, podobná slovům proroků a to i tehdy, odporují-li si navzájem, kdo odporuje rabínu, vstupuje s ním ve spor, reptá proti němu, spor vede s Bohem a proti Bohu reptá.“ Rabínové se tedy postarali o to, aby platili za bytosti nadlidské, neomylné a jménem Boha mluvící a jednající. Současně se však postarali o to, aby degradovali Boha na bytost člověku podobnou, vymyšlenou a vhodnou k sesměšňování. Sledovali svůj cíl: oslabit v Židech vzpomínky na Jehovu, jemuž se klaněli dávní předkové. *Talmud* tak činí důsledně a nepokrytě. Posmívá se takto Bohu: „Den má 12 hodin. V prvních třech hodinách Bůh sedí a zkoumá *Zákon*, pak po tři hodiny soudí svět, v dalších třech hodinách zaměstnává se výživou a pak, spokojen činností devíti hodin, znovu usedá, zve si Leviathána, krále ryb, a hraje si s nimi. Tento Leviathán je strašná nestvůra, poněvadž (tak tvrdí *Talmud*), aniž by vydával v nebezpečí svůj jícen, může pohltnout rybu třeba třista kilometrů dlouhou. Proto Bůh ze strachu, aby potomstvo tohoto obra nezaplavilo svět, Leviathána vykleštil a zabil jeho samici. Maso z ní nasolil a krmí jím vyvolené v ráji.“ A co činí Bůh v noci?

„Rabbi Menachen tvrdí, že Bůh v prvních hodinách seznamuje Anděly s *Talmudem*. Andělé nejsou však jeho jedinými posluchači. Také král zlých duchů Asmodej přichází na nebe, aby byl účasten rozhovoru s Bohem.“ Potom Bůh tančí s Evou, pomáhá jí v oblékání a pečuje o její účes. Tento denní a noční program Boha během doby byl několikrát měněn. Po zboření chrámu Jeruzalémského Bůh si přestal hrát s Leviathánem a tančiti s Evou. Je zarmoucen, poněvadž si uvědomil, že těžce zhřešil. Hřích tento ho tíží, a hryže jeho svědomí tak, že po tři hodiny v noci sedí, řve jako lev, a opakuje v pláči: **„Běda mi, dovolil jsem, aby rozbořili dům můj, zapálili chrám můj a zahnali do poroby děti moje.“** Marně k jeho útěše pěny jsou hymny pochvalné. Bůh pouze pokyvuje a opakuje: **„Šťasten král, je muž chválu pění ve vlastním domě, jakého však trestu hoden je otec, který dopustil, aby se jeho dívky vlékly živořivě bídou?“**

Zoufalství a hoře způsobily, že se stal bezmocným a malým, dříve zaplňoval svět a teď zabírá ne více čtyř loktů země. Pláče a slzy jeho padají s nebes s hlomozem, který rozléhá se daleko široko a působí zemětřesení. Když Boha nutí zoufalství, aby řval, podoben je hlasem lvu elajskému, který (podle *Talmudu*), měl velmi pozoruhodný chřtán. Jednou vyslovil římský císař přání, aby uzel toho lva. Poslali tedy pro něho, a když byl vzdálen od císaře 400 mil, zařval tak mohutně, že všechny těhotné ženy potratily a všechny stěny v Římě popraskaly, když se pak přiblížil na 300 mil a znovu zařval tak hromově, lidé pozbyli všechny své zuby a císař, spadnuv s trůnu prosil, aby lva vzdálili. Je přirozené, že Bůh v této podobě málo imponuje lidem a proto ho *Talmud* zasypává výčitkami. Dokonce i Měsíc mu vyčítá, že byl stvořen menší než Slunce a Bůh pokorně se vyznává ze své nedbalosti.

Bůh je také neobyčejně lehkomyšlný a neprozíravě slibuje a přísahá. Bdí proto nad ním Anděl Strážce, nazvaný Mi, který poletuje ustavičně mezi nebem a zemí a zbavuje Boha lehkomyšlně daných slibů, přísah a závazků. Stává se však, že Anděl není na stráž a tehdy Bůh upadá do velkých nesnází. Jednou slyšel izraelský mudrc, jak volal: **„Běda mně! Kdo zbaví mne mé přísahy?“** Mudrc si pospíšil sdělit, co slyšel svým přátelům rabínům, kteří ho nazvali oslem za to, že nevysvobodil Boha z obtížného postavení, neboť každý rabín má k tomu právo a moc. *Talmud* nešetří Boha a činí ho odpovědným za všechny hříchy na zemi páchané: **„To on dal lidem zkázonosnou povahu: jak smí jim vytýkati, že dopouští se hříchů, když je sám k tomu předurčil?“** **„Proto David, dopustivší se smilství a děti Eli, zabývající se lichvářstvím, nehřešili, Bůh jediný je vinen jejich poklesky.“** Není divu, když *Talmud* takto zachází s Bohem a kreslí nejpustší jeho obraz, že se chová také k Andělům stejně nešetrně. Svátá kniha židovství líčí Anděly jako bytosti, které se půl dne starají o spánek lidí, za tuto péči musí býti jim lidé vděční, ale to neznamená, že se bez nich člověk neobejde. Andělé, byť i byli velmi učení, neovládají jazyka chaldejského. Chce-li Žid si něco vyprositi u Boha, tak, aby o tom nevěděli Andělé, stačí, aby se modlil chaldejsky. Nebeské hejno zůstane státi s otevřenými ústy a pouze Jehova pochopí smysl prosby a modlitby. Andělé nejsou si všichni rovni ve svých právech. Jen nepatrný počet je Andělů věčných, jako je věčná duše lidská. Tito vyvolení Andělé byli stvořeni hned v počátcích světa, a sice druhého dne, ostatní zahynou v den konce světa. Jehova denně rozmnožuje nebeskou armádu novými oddíly andělů, žijí však pouze okamžik: zapějí Bohu pochvalnou hymnu a pak zmizí. **„Každé slovo, Bohem vyslovené, plodí anděle.“** **„21.000 andělů přiřazeno je k 21.000 tvorům po zemi rozšířeným, jsou andělé pro divoké šelmy, pro ptáky, ryby i lidi: *Talmud* nás učí, že blahoslavený Archanděl Gabriel, anděl přednostní, pověřen je péčí o plody slepé.“**

Talmud poučuje také o zlých duších. Jednoho pátku večer, když už bylo hodně pozdě, Bůh stvořil zlé duchy, a poněvadž už nastával sabbath, neměl času k ukončení díla ztělesnění duchů. Mají duši vytvořenou z látky, nalézající se na měsíci a k ničemu se nehodící, mají hmotný obraz tváře, sestávající z vody a ohně u jedněch a země i vzduchu u jiných, ale nemají těla. Mnoho zlých duchů podle učení rabínů pochází od Adama. Když byl první člověk vypuzen z ráje, bál se přiblížiti se k Evě, aby nedal život tvorům Bohem prokletým. Tu přiblížili se mu

dva duchové ženského pohlaví a počali od něho. Během 130 let jedna z těchto ženských démonů jménem Lilit, zplodila od Adama mnoho Ďáblů, zlých duchů a nočních přízraků. Lilit se však provinila na Adamovi a Bůh ji odsoudil, aby denně viděla záhubu 100 svých dětí: její hřích je tak veliký, že od té doby stále poletuje po světě, provázena čtyřmi sty osmdesáti zlými duchy, a ovzduší plní se jejím řevem. V té době, kdy se Adam choval velmi lehkomyšlně, Eva nebyla lepší. Stala se milenkou zlých duchů rodu mužského a zplodila s nimi potomstvo otcům podobné. Od těch dob mnoho mužů a žen se miliskovalo se zlými duchy. Není proto divu, že počet zlých duchů neobyčejně se zvětšil a to tím spíše, že se i mezi sebou rozmnožují a bylo by jich ještě více, kdyby se neoddávali opilství, obžerství, z něhož si ničí žaludky a umírají. Šalamoun, velký kouzelník, znal dobře tyto jejich vlastnosti a proto ke svým sedmi stům žen, a tří stům milenek přibrál ještě čtyři ženy ze zlých duchů. Jednou z nich byla Lilit, kdysi milenka Adamova, která od oněch dob vedla tak hlučný život. Druhá bez ustání tančila a její družina čítala 479 zlých duchů, napodobujících všechny její pohyby. Nemohla však soupeřiti s třetí vyvolenou Šalamounem, jež byla manželkou nemocného ducha Sammaela, a v čest svého manžela provázena byla družinou 180.000 nejhorších duchů.

Jediným prostředkem k odstranění zlých duchů jsou macesy, jejichž vůně je pro ně vražedná. Svět se mohl již dávno zbaviti zlých duchů, nebýti naivnosti Noeho, který vzal na svůj koráb několik párů duchů. Od té doby se rozmnožili a jsou všude. Rádi tančí mezi rohy býků, vracejících se od napajedel, nebo ve středu žen, vracejících se s pohřbu. Závist přihání je též k rabínům. Jejich útočištěm jsou ořechové stromy, v každém listu je skryt zlý duch a proto není radno usnouti ve stínu ořechů: mohou si se spícím nebezpečně zahrát. *Talmud* přímo kypí bajkami o zlých duších, kouzelnictví a čarodějství a radami, jak si počínati. Tak: Je nebezpečné choditi do osamělých míst, neboť tam sídlí zlí duchové. Není radno být o samotě v době ubývání nebo přibývání měsíce, neboť to je doba zlých duchů. Není moudré zdraviti někoho v noci, neboť ten, jehož zdravíte, může být zlým duchem a podobně. Nejnesmyslnější pověry, šířené později podvodnými kouzelníky, uvedeny byly nejdříve v *Talmudu* (jako např. že pátek nešťastný den, potkati kříž, že je špatné znamení atd). Farizejští tvůrcové *Talmudu* sledovali svůj cíl: zlehčovati Boha a profanovati nadpřirozené v životě. Dařilo se jim to – i nejzanícenější křesťané počali se báti pátků, nebo potkaných křížů. Přirozeně, že rabínové, stavící svoji moudrost a moc nad boží, připisovali si vládu nad zlými duchy a nebáli se jich. Také znali všemožná kouzla. Tak se z *Talmudu* dovídáme i toto: Jeden z tvůrců *Talmudu* znal tajemství života a smrti. Mohl vzkřísiti sám člověka, kterého sám dříve zabil. Přirozeně, že tím spíše vracel život zabitým zvířatům. Vymyslí si také způsob, jak se živit snadno a levně. Před každým večerem zabil tříletou kravičku a pak jí se svým přítelem rabínem snědl. Ráno kravka oživila, aby byla večer znovu zabita a v noci snědena. Jiný znamenitý a moudrý rabín, který dával přednost zvěřině, proměňoval svoji kouzelnou silou tykev v jelena a meloun v laň.

Tento moudrý rabín potřeboval pro svoje kouzla tykve a melouny. Rabbi Elezer nepotřeboval nic, měl všeho dostatek. Stačilo zamumlati několik tajemných slov a rázem se objevilo, co si kdo přál. Třebas celé pole poseté tykvemi, jak stojí psáno v *Talmudu jeruzalémském*. Rabbi Jannaj mohl proměnit vodu ve štíra. Jednou, když byl unaven pěší chůzí, proměnil ženu, kterou právě uzřel v osla a teprve když přijel na místo svého cíle, vrátil ji opět v podobu lidskou. Všichni význační rabíny byli podle *Talmudu* obdařeni čarovným kamenem, kterým činili zázraky a kouzla. Jeden rabbi se bavil tím, že se kamenem dotýkal mrtvých ptáků, kteří rázem oživovali a ulétali. Rohling ve svém díle uvádí příklady, jak *Talmud* soustavně a důsledně nejrůznějšími výmysly a nesmysly mění a kazí smysl textů z *Bible*. Tak např. podle *Talmudu* Bůh stvořil prvního člověka jako hermafrodita. Adam a Eva představovali jedno tělo. Později Bůh změnil způsob jejich myšlení a rozdělil je. Adam v té době byl obrem, jehož hlava se dotýkala nebes. Když ulehl ke spánku, nohy jeho byly na nejzazším západě a hlava na nejrannějším východě. Když však zhřešil, Bůh učinil ho menším průměrného člověka.

Obrem byl Og, král Bazanu, o němž se zmiňuje *Bible*. *Talmud* ho rovněž uvádí na scénu. Rabíni tvrdí, že díky své výšce nezahynul při potopě světa. Když už i nejvyšší hory byly zatopeny, Ogova hlava se stále ještě vznášela nad hladinou. Ocítl se však v nebezpečí, že bude uvařen, poněvadž voda, která zaplavila zemi, byla vřelá. Og byl však chytrák. Zpozoroval, že voda kolem korábu Noeho je studená, a proto se nevzdálil ani krok od něho. Jedinou trýzní a to nemalou, byl pro něho dlouho trávající půst, až to jeho samého znepokojovalo, poněvadž jinak pojídal denně 2.000 býků a stejný počet zvířete a zapíjel jídlo 2.000 vědry vína. Když přišli Židé do jeho království Bazanského, chtěl se jich zbaviti jednou ranou. Věděl, že jejich tábor zaujímá tři míle země. Odlomil kus skály a vysadil si ji na hlavu, aby ji uvrhl na lid Mojžíšův. Avšak Jehova prohlédl jeho záměry a poslal mravence, aby balvan podkousali. Mravenci vykonali velmi rychle svůj úkol, rozkousali na hlavě Ogově skálu v základech, takže mu zapadla na ramena, jako nějaká ohromná beranice. Zatím co se on marně namáhal, aby ji stáhl s hlavy, přispěchal Mojžíš s kladivem, jehož topůrko měřilo 10 loktů, vyskočil do výše 10 loktů, podrazil Ogovi paty a zasadil mu ránu, od které zemřel. Později rabbi Jochanan objevil v poušti ohromnou kost: běžel podél ní tři míle, než dospěl k jejímu konci. Byla to stehenní kost Ogova. Když jednou Ogovi vypadl zub, dal si z něho Abraham, který zub našel, vyřezati postel. Abraham výškou a tloušťkou se vyrovnal 74 obyčejným lidem a snědl, kolik spotřebovali 74 lidí. *Talmud* na jiném místě tvrdí, že si dal Abraham z Ogova zubu udělati křeslo, ale podle farizejské morálky je pravda obojí. Nesmíme se však domnívati, že *Talmud* obsahuje jen samé bajky a pověsti, zvané „Aggades“. Jejich úkolem je pouze sesměšňovati a zlehčovati Boha a *Bibli*, aby vynikla nad ně síla moudrosti farizejů. *Talmud* obsahuje vedle bajek, které odhalují hluboký pád židovství po jeho odklonu do Mojžíšova *Zákona*, základní myšlenky farizejského učení, které, jak už bylo výše uvedeno, čerpalo jednak z *Bible*, jednak z chaldejské filosofie. Tak na dvanácti místech setkáváme se tam s vírou v přesídlování duší, kterou si farizejové přivlastnili z chaldejského učení v době babylonského zajetí. Víru v přesídlování duší se podařilo *Talmudu* vštípití nejen židovskému národu, ale dokonce ve formě spiritistických a theosofických učení také mnohým křesťanům. *Talmud* tvrdí, že Bůh, když ze své vlastní podstaty stvořil duši Židů, jak se z otce rodí syn, připravil všem věčnou blaženost v Ráji. Jsou však přijímáni do Ráje až po důkladné očistě. Dříve musí projíti nejrůznějšími vtěleními. Proto se duše zemřelých vrací, aby se znovu vtělily do novorozených lidí a to několikrát, dokud je Bůh nepovolá k sobě. Stává se, že Žid zavraždí jiného Žida, nebo že se dopustí zločinu zrady židovství tím, že se zřekne příslušnosti k svému národu. Jak se zachová Bůh k takovému zločinci? Podle *Talmudu* Bůh jich nezatrátí, neodsoudí k věčným mukám. Odsoudí je pouze na rok k pekelnému mučení. Pak se provinilá duše židovská vtělí do rostliny, pak do živočicha, potom v nežida a na konec je uznána za hodna vtěliti se opět v Žida, čímž si zajistí přijetí do Ráje.

Mezi učení *Talmudu* a učení theosofie a spiritismu je tedy naprostá shoda. Rozdíl je pouze v tom, že podle *Talmudu* je věčná blaženost v Ráji vyhrazena pouze duším židovským, kdežto spiritisté a theosofové hlásají, že každá duše lidská může dosáhnouti Ráje. Ale ani tento rozpor není zásadní. *Talmud* připouští, že i duše nežidovská se může zdokonaliti a očistiti převtělením do těla Žida. Je tedy pouze ten rozdíl, že řetěz převtělováním duše podle theosofů a spiritistů začíná u tvorů bez duše a končí u člověka, kdežto podle *Talmudu* končí výhradně u Žida jakožto nadčlověka. *Talmud* se neomezuje pouze na všeobecný výklad a přesídlení duší. Uvádí naopak přesné příklady. Tak hlásá, že duše Jafetova se vtělila v Samsona, duše Faresova v Joba, a duše Evy v Isáka, duše nevěstky Rachovi v Gebera Hetejanina apod. Pozoruhodné je, že se mohly duše žen vtělit v muže. Tím farizejové vysvětlili nepřírozené sklony některých mravně úchylných lidí. Podle *Talmudu* a jeho autorů tito lidé cítí v sobě probuzení duše, jež je ženská. Proto Kabbalisté chovali se velmi shovívavě k homosexualitě, kterou naopak zákony křesťanské, stejně jako Mojžíšovy stíhaly velmi přísně. Usvědčení bývali spáleni na hranici.

Talmud zaznamenává i některé zvláštnosti. Tak Kain měl dokonce tři duše, z nichž dvě se vtělily do Židů a třetí do těla Egyptána zakletého Mojžíšem. Zato duše Isajova, kterého *Talmud* líčí jako vraha a smilníka, vtělila se do Ježíše z Nazaretu, zakladatele nenáviděné a nenávidějící sekty křesťanské. Proto jeho duše ponořena je podle rabinů na věčné časy v pekle do kotlu, ve kterém udržovány jsou stále při varu v nejděsivější nečistoty. Tento odstavec, svědčící přímo o nenávisti rabinů k Ježíši, byl z *Talmudů*, tiskem vydávaných, vyjímán, ale rabinů znovu a znovu jej opakovali v jiných vydáních. Do pekla přicházejí duše nežidů, kterých nelze směřovat s dušemi židů zhřešivších a které se, byť i jen dočasně, přestěhovaly do těl židovských. Kdežto všichni Židé dříve nebo později přijdou do Ráje, všichni ostatní lidé a zvláště křesťané a muslimi, jsou prokletí a budou pohrouženi na věky do nádob, naplněných žlučí a špinou. Spasení mohou být pouze ti, kteří za života svého přijmou s obřízkou víru židovskou. Prokletí všech gojů, jak zvaní jsou křesťané, je věc zcela spravedlivá, neboť kdežto Židé jsou původu božího, pocházejí gojové z duchů nečistých a jejich duše se podobají duším zvířat nejnečistších. Z těchto míst *Talmudu* promlouvá stará národní hrdost židovská. Farizejové sice přijali chaldejský názor o neviditelném světě, ale přizpůsobili si učení chaldejskému duchu židovství, vycházejícího se stanoviska, že Židé jsou národ vyvolený a předurčený, aby vládli světu. *Bible* hlásá spravedlnost ke všem národům. Předpovídá příchod Spasitele a vyvolenost židovského národa vidí pouze v tom, že Bohem byl určen k tomu, aby vyznával pravou víru. *Talmud* naopak hlásá opovržení a nenávist ke všem národům nežidovským, očekává příchod Spasitele, který mečem a ohněm dobude pro Židy svět a zaplaví jej mořem krve nevěrných, a vychovává Židy ve víře v rasovou převahu židovství nad ostatními národy i v opovrhování nežidy, jakožto tvory nižšími a pouze trpěnými na světě. *Talmudem* farizejové vkládají do srdce Židům nejen touhu po nadvládě světové prostředky hmotnými a člověku přístupnými, ale i vědomí, že jsou k této nadvládě předurčení převahou svého božského původu, zatím co nízká živočišná příroda ostatních lidí předurčuje nežidy pouze k otroctví.

Talmud oplývá předpověďmi toho, co se stane, až přijde král Mesiáš a rozdrtí koly svého válečného vozu všechny goje. Vypukne velká válka, v níž zahynou dvě třetiny národů. Vítězní Židé budou potřebovat 7 let k ničení zbraní poražených národů, kteří se jim podrobí a přinášeti budou vzácné dary. Král Mesiáš však odmítne přijmouti dary od křesťanů. Křesťané musí být do jednoho vyhubeni. Všechna bohatství národů přejdou do rukou Židů a bohatství Židů bude nedozírné a nespočetné. Poklady pak krále Mesiáše budou tak ohromné, že pouze klíče od pokladnice budou těžkým břemenem pro tři sta tažných zvířat. Každý, i nejprostší Žid obdrží dva tisíce osm set otroků. Po vyhlazení křesťanů oči ostatních zazáří: budou žádat, aby byli obřezáni a oděni v roucha posvěcená, a svět bude obýván pouze Židy. Pak teprve země, bude skýtat medové koláče, hedvábná roucha a takovou čarovnou pšenici, že každé zrno bude velikosti dvou měchýřů největšího býka. Nejvýznamnější z *Talmudu* jsou „halbakothos“, které ve formě stručných vět předkládají Židům rozkazy a poučení a které skýtají vysvětlení, jakým způsobem se židovská duše napojila rasovou nenávistí a bezohlednou věrolomností vůči nežidům a zvláště křesťanům. „Halbakothos“ jsou vlastními pravidly židovské mravouky.

K označení nežida používá *Talmud* název „goj“. Židé sice chtěli uklidnit křesťany tvrzením, že goj je pouze pohan a nikoliv křesťan nebo mohamedán, ale sám *Talmud* jasně praví: „**Neobřezaný jest cizincem a cizinec i pohan jedno jsou.**“ Slovo „goj“ označuje stejně křesťana jako pohana, nebo mohamedána jako budhistu apod. Židé však ponejvíce nenávidějí křesťany a proto potupný název goj platí především jim. *Talmud*, jak jsme uvedli hlásá, že Žid stvořen byl z podstaty boží, kdežto všichni ostatní národové – gojové – pocházejí z nečistých duchů. Rozdíl mezi Židem a gojem *Talmud* zdůrazňuje velmi často: „**Žid je Bohu milejší než Anděl.**“ „**Kdo dá Židu políček, jako by Boha políčkoval.**“ „**Pročez goj, jenž Žida udeřil, hoden je smrti.**“ „**Toto ustanovení je spravedlivé!**“ – hlásá *Talmud* – „**neboť beze sporu je rozdílnost mezi všemi věcmi, rostliny a zvířata nemohou trvati bez péče lidské a jako je člověk vyšší zvířat, tak Židé předčí všechny národy na světě.**“ „**Nežidé jsou dobytčí**

plémě.“ **„Kdyby nebylo Židů, nebylo by blaha pozemského, ni slunečních paprsků, ni deště a lidé nemohli by žít.“** Všichni rabíni se shodují v tom, že nežidé jsou zvířecí přírody. Rabbi Moisej ben Nachman, rabbi Raši, rabbi Abravanel, rabbi Jakult a rabbi Menachen, napořád přirovnávají je k psům, oslům a sviním a dokazují to s vážností vědeckou. **„Židovský národ je hoden věčného života a ostatní národové oslům jsou podobní“** – činí svůj závěr rabbi Abravanel. **„Vy všichni Židé jste lidmi a ostatní národové nejsou lidmi, neboť duše jejich od zlých duchů pocházejí, duše pak židovská ze Svatého Ducha Božího“** – volá rabbi Menachen. **„Pouze Židé hodni jsou názvu lidí, kdežto goj od zlých duchů zplozený, má právo nazývat se jedině sviní – dokazuje rabbi Jakulta.** Aby vynikla ještě výrazněji nadřaděnost židovská oproti živočišné nízkosti nežidovských národů, uvádí *Talmud* příhodu z babylonského zajetí: Nabuchodonozor oblíbil si velmi známého rabbi ben Sira a aby mu prokázal svoji královskou přízeň, nabídl mu za manželku vlastní dceru. Avšak rabbi s pýchou odmítl: „Věz, králi, jsem syn člověka, nikoliv zvíře!“ Podle *Talmudu* královská princezna, není-li Židovkou, je pouze fenou nebo sviní jen poněkud lepší jiných a Žid by se snížil, kdyby ji pojal za manželku. Na tomto pak rozlišování Žida-člověka a nežida-zvířete vybudována je židovská etika *talmudská*. Farizejové dovedli vysvětliti Mojžíšův příkaz svému národu, aby byl spravedlivý a milosrdný k bližním svým. Prohlásili prostě, že Mojžíšova slova nebyla správně chápána Židy, považovali-li za své bližní nežidy. Příkaz spravedlnosti a milosrdenství, v Mojžíšově *Zákoně* obsažený, vztahuje se pouze na Židy. Žid Židu je povinen pomáhati. Nevztahuje se však na goje. Goj není bližním Židů, je psem nebo oslem. Ba, goj je něco ještě horšího, neboť hněv Boží se nevztahuje na psy a osly, kdežto: **„Kletba Jehovy se vznáší nad goji.“**

Názor, že Bůh nenávidí goje a že je proklet, ospravedlňuje každou krutost, každé násilí, každou věrolomnost, každý zločin Židem na křesťanech spáchaný. Proto *Talmud* v poměru ke křesťanství otevřeně přikazuje Židům: **„Neprojevujte gojům žádného soucitu.“** **„Zakazuje se chovati se soucitně k těm, kteří rozumu nemají.“** **„Nesluší se člověku spravedlivému, býti milosrdným k bezduchým.“** **„Bud'te čistí k čistým a lstiví k nečistým“** **„Necht' se neříká, že gojové mohou nebýti nečistými a dokonce býti ctnostnými.“** **„Konají-li dobro, podávají-li almužnu, vystupují-li ctnostně, pak tím více nutno je nenávidět a přičítati jim to k zlému, neboť činí tak jedině z ješitnosti.“** Farizejové byli však chytrí a opatrní. K příkazu nenávisti připojovali rady lstivosti: **„Boje se Boha, člověk vždy má být chytrým.“** **„Proto pokloň se goji, abys žil s ním v míru, učíš se mu příjemným, abys vyhnul se nepřijemnostem a strastem.“**

K tomu dodává rabbi Bakaj: **„Licoměrnost je dovolená: Žid má navenek býti přívětivý k nečistým, má jim projevovat úctu a říkati: „Miluji vás!“** To však je dovoleno, jak rabbi Bakaj vysvětluje: **„Jen v tom případě, potřebuje-li Žid v něčem nečistého, nebo má-li důvod se ho obávat, jinak byl by to hřích.“** Aby Žid ještě více oklamal goje, může dokonce navštěvovati nežidovské nemocné, pohřbívati zemřelé, prokazovati dobro chudým, ale pouze proto, aby měl od nich pokoj, aby nečinili zla Židům. Nesmíme se domnívati, že se *Talmud* spokojuje s těmito všeobecnými návody způsobu života a postupu Židů vůči těm, kdo nenáležejí k jejich národu. Je v něm poukazováno na celou řadu podobných názorů, vycházejících ze základního rozlišování žida-člověka a goje-zvířete a skýtajících Židu právo využívat libovolně života i majetku gojova. Goj není v očích Židů nic jiného než pes, kterého možno prodat, bít nebo i zabít, jak je libo. Vezměme otázku pozemních statků. „Tyto statky dány jsou člověku,“ praví *Písmo*. Ano, souhlasí *Talmud*, avšak člověkem je pouze Žid. Pročež nežid nemůže být zákonným jejich majitelem, jako není zákonným majitelem šelma lesů, v nichž obývá. **„Stejně jako s klidným svědomím lze zabít divokou šelmu a zmocniti se jejího lesa, tak možno zabít nebo vyhnati goje a přivlastniti si jeho majetek. Majetek gojův podoben je opuštěné věci, jeho pravým majitelem je Žid, který se ho zmocní.“** **„A je to spravedlivé“** – vysvětluje rabbi Albo i někteří jiní rabínové – **„neboť Bůh dal Židům právo na život i**

majetek ostatních národů.“ „Ukradne-li goj sebe menší věc, vydán budiž smrti.“ „Židu dovoleno je, zachce-li se mu zmocnit se majetku gojova, neboť tam, kde psáno je: „Nečiň zla bližnímu“, nepraví se: „Nečiň zla gojům“. „Může býti obviněn Žid z krádeže, neokradl-li jiného Žida? Okradl-li goje, pak sobě vzal jen, co je jeho vlastnictvím. K vysvětlení a potvrzení toho uvádí *Talmud* svědectví rabbiho Aši, který praví svému sluhovi: „Přines mi hrozny, jsou-li majetkem goje, nedotýkej se jich, jsou-li vlastnictvím Žida.“

Tato práva Židů se vztahují i na zvířata. „Pak-li býk, jenž je majetkem Žida, potrká býka gojova, není Žid za to odpověděn, ale poškodí-li gojův býk býka Židova, povinen je goj zaplatiti odškodné Židu, neboť Bůh rozdělil zemi a daroval goje Izraeli.“ Tvůrcové *Talmudu* byli ovšem dosti chytří, aby věděli, že se křesťan nepodrobí takovému pojmání občanského práva se strany Židů, a že se mu vzepře. Proto ve svých radách a pokynech ukazují na postranní cesty, jak by se Žid zmocnil majetku křesťanského. Za nejlepší prostředek *Talmud* označuje lichvářství. Mojžiš dovolil půjčovati peníze na úroky. *Talmud* využívá tohoto ustanovení, ale vykládá je tak, aby se stalo vhodnou zbraní proti nenáviděným Židům. Praví: „Bůh přikázal půjčovati gojům peníze, ale na úrok, pročez místo pomoci jsme povinni působiti jim zlo, byť šlo i o člověka, který by nám mohl býti prospěšný. Zato však s Židem se nesmí takto zacházeti.“ Slavný rabbi Bakaj přiznává, že tento výklad *Písma* je pozdějšího data i původu, ale přesto neváhá se připojiti k výkladu *Talmudu*, dáváje mu přednost před výkladem *Bible*. Praví o „nečistých“: „Jejich život, ó Žide, v tvých je rukou, stejně jako jejich peníze.“ Židé velmi dobře porozuměli *Talmudu* a lichvářství si neobyčejně oblíbili. Na jaké úroky půjčovali, dosvědčují Janssenovy „*Dějiny reformace v Německu*“. Uvedena jsou tu usnesení sněmu, kterými se zakazuje Židům půjčovati na více než 43 % ročně, poněvadž Židé půjčovali také na měsíc nebo jen na týden a dostávali pak ročně 300 – 600 %. Tímto strašným lichvářstvím se Židé neobyčejně obohacovali. Ale také si jím získávali nevraživost a nepřátelství. Bylo také hlavním důvodem pro krále Filipa II., aby je vyhnal ze Španělska.

Talmud dovoluje vedle lichvářství všechny druhy podvodů. Žid má právo ponechati si nalezenou věc, kterou ztratil goj. „Zakazuje se vraceti gojovi ztracené, kdo vrátí gojovi, co ztratil, nenalezne milost u Boha.“ Rabbi Raši soudí, že vrátili goju co ztratil, „staví nevěrného na roveň s Izraelitou“. „Tím se však hřeší. Kdo vrátí nevěrnému ztracené, hřeší, neboť upevňuje moc nečistých“ – dodává rabbi Majmonid. A rabbi Jeruchom praví: „Máli goj směnku Židovu, která je důkazem, že půjčil peníze tomuto Židu, a goj ztratí stvrzenku, pak Žid, který ji nalezne, nemusí ji vrátiti, neboť závazek jeho bratra v Izraeli padá té chvíli, kdy byla stvrzenka nalezena. Pak-li ale Žid, který nalezl stvrzenku, přece jen zamýšlí ji vrátiti goju, nutno mu v tom zabrániti slovy: „chceš-li proslaviti jméno Boží, učiň tak s tím, co tobě náleží.“ Tato rada plně odpovídá mravnímu nazírání *Talmudu*. Goj nemá práva na majetek. To právo náleží pouze Židu. Žid, který si vypůjčuje od křesťanů, bere si svoje vlastnictví, žádá-li pak goj, aby se mu vrátilo půjčené, dopouští se nezákonnosti. Dopomáhati goju, aby obdržel půjčené, znamená okrádati Žida. Žid goju není nic dlužen. Má proto s hlediska *Talmudu* rabbi Jeruchom pravdu, praví-li, že ten, jenž nalezl stvrzenku, povinen je sám zaplatiti za dlužníka, soudí-li, že goj má právo žádat zpět půjčené. Nesmírně zajímavé jsou názory *Talmudu* na obchod. „Dovoluje se bojovati proti gojům s pomocí lichvářství a šiditi je, prodáte-li však něco Židu, nebo kupujete-li od něho, není vám dovoleno šiditi ho.“ *Talmud* uvádí několik příkladů, vzatých ze života slavných mudrců a knížníků. Tak známý rabbi Samuel, potkav goja s nádobou z čistého zlata, přesvědčil ho, že nádoba je méně cenná a koupil ji za čtyři drachmy a ještě ho při výplatě peněz ošidil o jednu drachmu.

Podobně se zachoval rabbi Kachana, který koupil od goja 120 sudů vína, ale přesvědčil ho, že sudů bylo o 20 méně, a zaplatil pouze sto. Velmi obratně si počínal rabín, který prodal goju palmové kmeny. Goj je svědomitě spočítal a zaplatil. Rabbi poslal v noci svého sluhu, aby

pilou zkrátil břevna a odřezané kusy přinesl. Řekl svému sluhovi: „Goj si pamatuje počet břev-ven, nezná však jejich délky.“ *Talmud* učí Židy i jinak, aby šidili křesťany. Rabbi Mozes pou-čuje: „**Dopustí-li se goj při sestavování účtu chyby, nechť si Žid řekne: „Nic neví!“ Ne- radím však Židu aby uváděl sám goje v omyl, mohlo by se státi, že úmyslně činí chybu, aby zkoušel Žida.**“ V nepoctivosti je nutna největší opatrnost. Okrádat goje, to ano, ale nedat se chytit. To je heslo *Talmudu*. Starý rabbi Brenc píše: „**Jestli Židé po celý týden byli na cestách a na pravo či na levo šidili křesťany, v sobotu se shromáždí a oslaví svoji obrat- nost, řkouce: „Nutno vyrvati srdce z těl gojů a zabítí nejlepšího mezi křesťany.**“ Jsou tu ovšem zákony, které vládou ve státech. Ale i tu si ví *Talmud* rady. Zákony buďtež k tomu, aby dopomáhaly Židům ovládat křesťany. Tam kde je Žid soudcem je povinen svým souvěr- cům skýtati možnost vyhráti každou při, byť byla pro Žida sebenejnepříznivější. *Talmud* to říká takto: „**Soudí-li se Žid s nežidem, dejte svému bratru vyhráti a cizinci řekněte: „Tak velí zákon!**“

Rabbi Akiba udílí radu pro případ, že by se při procesu všechny okolnosti postavily proti Židu. V takových případech nutno je žalujícího křesťana obelstítí nebo úklady různými tak znechutiti, aby pře raději nevedl. Moudře také radí rabbi Akiba Židům, aby neprojevovali ra- dosti nad rozhodnutím soudu, by se neuvedla v pochybnost jeho nestrannost. Lze se pak divi- ti, že v tak mnohých státech nedovolují Židům, aby byli svědky? Stačí nahlédnouti do *Talmu- du* a pochopíme, proč. *Talmud* dává Židu polovinu majetku nežida. *Talmud* dává ještě více – dokonce právo i na život gojův. Rabbi Majmonid cynicky hlásá: „**Příkázání „nezabiješ!“ znamená, že nesmí býti zabíjení synové Izraeli.**“ „**Goj však a kacíř nejsou syny Izraelo- vými.**“ Je tudíž možno s klidným svědomím a podle libosti zahrávati si se životy gojů. Ba, něco více. Nehrozí-li nebezpečí, pak je to přímo povinností Žida neboť je psáno: „**Nejlepšího z pohanů zab!**“ A dále: „**Vytáhneš-li goja z jámy, do které padl, pak zachraňuješ člověka pro modloslužebnictví.** K tomuto odstavci připojuje Majmonid vysvětlení: „**Zakazuje se míti soucit s nevěrným, vidíš-li ho, že tone v řece nebo hyne. Je-li blížek záhuby, netřeba ho zachraňovati.**“ Těmto radám a pokynům odpovídají názory všech autorů *Talmudu*, zvláš- tě pak rabbiho Abravanela, jenž říká: „**Nenávidět, opovrhovat a hubit každého, kdo k synagoze nepřísluší nebo od ní odpadl!**“ „**Padne-li kacíř do jámy, netřeba ho vysvobo- zovati, je-li v jámě žebřík, nutno jej vytáhnouti se slovy: „Činím tak, aby můj dobytek tam nespadl.**“ „**Nalézá-li se kámen u otvoru jámy, přival ho blíže se slovy: „Činím tak, aby můj dobytek nemohl propadnouti.**“ Krutost *Talmudu* ke křesťanům, připomínající sta- ré Židy, přinášející krvavé oběti Molochu, a ospravedlňující i rituální vraždy, vyvrcholuje ve slovech *Talmudu*: „**Prolévající krev gojů Bohu obět přináší.**“ Žid – vrah gojův má takové zásluhy před Bohem, že ospravedlňuje se Žid i tehdy, zavraždí-li omylem místo goje Žida. „**Kdo chce zabít zvíře a zabije neočekávaně člověka, kdo chce zabít goja a omylem zabi- je Žida, není vinen a nezaslouží trestu.**“ Zato však: „**Goj vědomě zabivší Žida, vinen je tolik, jako kdyby celý svět vyvraždil.**“ Židům je vše dovoleno. „**Goj, který se rouhal, svedl ženu nebo zavraždil jiného goja, budiž prohlášen za nevina, pak-li přijme víru židov- skou.**“ Avšak: „**Zavraždí-li goj Žida, tu i bez ohledu, dá-li se obřezati nebo ne, hoden je smrti.**“

Jako na život, tak i na majetek, ba i na ženy gojů má každý Žid plné právo. Mojžíš sice pra- ví: „Aniž požádáš manželky bližního svého.“ Ženou bližního je však pouze Židovka, a nikoliv žena gojova. Proslavení rabíni jako rabbi Raši, rabbi Bakaj, rabbi Lewy, ben Gerzon a mnozí jiní, vesměs soudí, že není cizoložství, kde není manželství: gojové jsou obyčejný druh živo- čišný a nemohou tudíž uzavíratí sňatků, které jsou Božího původu. Proto praví Majmonid: „**Dovoleno je svéstí ženu nežidovku.**“ *Talmud* uvádí mnoho nepěkných případů, jejichž hr- diny jsou rabbi Elizer, rabbi Nachman, rabbi Akiba, rabbi Tarfon a jiní. Jsou takového rázu, že se je ostýchal zbožný kněz Rohling ve svém díle uvésti. *Talmud* hlásí i jiné nestoudnosti, připouští nepřirozené styky. „**Muž smí dělati se svojí ženou, co se mu zlíbí, jako s kusem**

masa, jež může jísti pečené nebo vařené podle chuti.“ Přišla si jednou stěžovati rabínu žena na svého muže pro jeho nepřirozené sklony. Rabbi řekl: „**Dcero moje, nemohu ti pomoci, neboť zákon přináší tě v obět’.**“ V *Talmudu* opět je uvedeno mnoho příkladů a vypravování, které plní hnusem. Tak např. radí se zbavovati panenství souložím děvčátka, jež mají tři roky a jeden den, je-li mladší tří roků, není to větším hříchem, než jako když prstem se dotkneš oka a zaslzí. Taková je tedy morálka *Talmudu*. Nevadilo to Židům, aby obviňovali první křesťany z hříchů a zločinů, které *Talmud* schvaluje, kdežto Kristovo učení nejpřísněji odsuzuje a potírá. Snad právě proto přesvědčovali Židé Římany, že křesťané jsou sekta, páchající sodomské hříchy se zvířaty, že je to sekta nejhorších vyvrhelů lidské společnosti. Hlavně pak *Talmud* vinil křesťany z modloslužebnictví. „**Jsou zajisté horší jiných modloslužebníků, neboť se klaní jakožto Bohu nečistému Židu, jenž od víry odpadl a čarodějnictvím se zabývá.**“ „**Jeho jméno budiž vyslovováno se slovy: „Ten, jehož památka budiž zničena.**“

A proto rabbi Raši společně s jinými vyzývá: „**Nejlepšího mezi křesťany zabte.**“ Toto obviňování křesťanů se opakuje v *Talmudu* ustavičně. Zvláště surově se útočí v něm proti svátosti přijímání. *Talmud* však přesto neodraduje Židů, aby nežili v domech křesťanů. Praví: „**Oni neuchovávají svých idolů doma, a přinášejí si je pouze, leží-li někdo na lůžku úmrtním.**“ O tom, jak se vyjadřuje *Talmud* o Ježíši Kristu, zmiňujeme se výše. Je přirozené, že stejně neuctivě se vyslovuje o Matce boží. Rabínové vesměs ji nazývají hanebným semenem pozemský. Nejpustších nadávek Kristu, Panně Marii a světcům křesťanským je v *Talmudu* nadbytek. Z toho žlučného a otráveného zdroje čerpali nejen Židé, ale vůbec všichni nepřátelé křesťanství. Potvrzuje to známý organisátor Dreyfusovy věci Žid Bernard Lazare, ve své knize „*L’Antisémitisme*“ (str. 337): „V hrůzném protikřesťanském hnutí XVIII. století mělo by se zkoumati, jaká byla v něm účast, neříkám Židů, nýbrž židovského ducha. Netřeba zapomínati, že v XVII. století učenci jako Wagentheil, Bartolozzi, Wolf a jiní vytáhli z prachu zapomenuté staré židovské polemické spisy s útoky na Svatou Trojici, na vtělení, na všechna dogmata a tajemství, psané s vrozenou Židům ostrotou a příkrostití, které jsou vlastním tvůrcům *Talmudu*, silným svoji logikou. Tito učenci nejen že uveřejnili dogmatické a kritické spisy vlastní, ale přeložili také potupné pamflety jako „Životy Krista“ podle vzoru „Toledot Jeschu“ a hnusné legendy farizejské z II. století, jaké nalézáme také u Voltaira, Parního apod. Uveřejnění těchto spisů přiměli rabbiho Majmonida, nejbojovnějšího ze všech rabínů, k mstivému výroku: „**Je třeba zabíteti a vrhatí do záhuby všechny zrádce Izraeli, podobné Ježíši Nazaretskému a jeho stoupencům.**“

Radil také Židům, aby se ve státech, ve kterých žijí, domáhali postavení, která by jim dávala možnost pod nejrůznějšími záminkami stíhati křesťany a vydávati je nejpřísnějším trestům. Těmto radám Židé porozuměli a také si ve všech státech vybojovali uznání politických práv a dosáhli význačných postavení a vlivu v úřadech, a to i v nejvyšších. Přirozeně, k neštěstí národů a států, které nedbaly morálky židovství, dávající Židu právo olupovati i zabíjeti křesťany, nedodržovati závazků, ni přísah a slibů, křesťanům daných, považovati majetek gojů, ba dokonce i jejich ženy a dcery za majetek Židů, jakožto jediných lidí, zatím co každý, kdo není Žid, je roven dobytku, přirozeně bezprávnému. Což neučí *Talmud*, že Žid-soudce může s čistým svědomím odsouditi nevinného křesťana a ospravedlniti viníka Žida, protože není jako Žid vázán žádnou přísahou, leda – židovskou? Žid, je-li nucen přísahati věrnost zákonům a státní autoritě, aby byl přijat do státní služby nebo do armády, může podle *Talmudu* v duchu připojit vlastní dodatek, který plně ruší smysl přísahy, a tím se zbaviti její závaznosti. *Talmud* uvádí příklad: „**Rabbi Jochanan vyslechl jednou od jedné vznešené dámy vyznání tajemství. Před tím přísahal jí, že neprozradí tajemství. Přísahal: „Bohu Izraeli nepovím tajemství.**“ Dáma myslela, že ani bohu Izraeli nevyzradí jejího tajemství. Rabbi však v duchu dodal: „**Povím je však národu židovskému.**“ Tím sobě umožnil prozraditi tajemství, aniž by porušil přísahy. Za tuto obratnost budiž mu chvála v *Talmudu.*“ Rabbi

Akiba postupoval mnohem jednodušeji. Ke každé přísaze, kterou byl nucen skládati, v duchu dodával: „Tato přísaha nebude platit!“, což stačilo, aby jeho svědomí bylo klidné.

Talmud dovoluje takový postup ve všech případech, kde některá vláda gojů ukládá Židu povinnost přísahy. Je-li obviněn Žid z hrdelního zločinu, jiný Žid, povoláný nuceně za svědka, má právo i pod přísahou vypovídati křivě, aby pomohl svému souvěrci, musí ovšem k přísaze připojit pro sebe formulku rušící její závaznost. Je-li na příklad Žid gojem přinucen k přísaze, že neopustí domova nebo státu, stačí, připojí-li: „Dnes neodjedu!“ Později může odjet, aniž by porušil přísahy. K tomu *Talmud* pouze dodává, že Žid smí tak postupovati jen tehdy lze-li přísahu porušiti, aniž by na to goj přišel. Žid může býti přinucen aby přísahal formulí používanou v synagogách, tedy s doprovodem rituálním. Přísaze té se říká „more judaico“. Ale ani ta není závazná, jde-li od goje. Nesmíme zapomínati, že podle *Talmudu* goj je vlastně zvíře, které si přisvojilo podobu a práva člověka. Goj má podobu lidskou a ne psí nebo svinskou, aby se nehnušlo Židu s ním se stýkati, ale jinak zůstává zvířetem a není proto třeba plniti mu dané slovo nebo dodržovati přísahu, jako se to nečiní vůči zvířatům. Byl-li na příklad goj zavražděn, může Žid s čistým svědomím odpřisáhnouti, že nebyla prolita krev lidská. Byl-li goj oloupen, může Žid odpřisáhnouti, že tomu tak není, poněvadž podle *Talmudu* všecken majetek pozemský náleží Židům a křesťan nemá, co by ztratil, nebo o co by byl oloupen. Je pouze dočasným opatrovníkem majetku, jehož vlastníkem je židovský národ. Aby Židé měli svědomí zcela klidné, ustaven je každoročně svátek „Jom Kipur“ nebo-li „den velikého odpuštění“. Ten den mohou býti všichni Židé osvobozeni dopředu od závaznosti přísah, které budou nuceni během roku složit. O svátku „Jom Kipur“ shromažďují se Židé v synagogách a jakmile se na nebi objeví první hvězda velký rabín nebo vedoucí duchovní hlasitě zvolá: **„Ať všechny sliby, všechny závazky, všechny přísahy, které učiníme a které splniti se zakleneme, od tohoto dne velikého odpuštění do příštího svátku jsou odloženy a zničeny, aby byly bez síly a významu. Chceme, aby naše sliby nebyly sliby, aby naše přísahy nebyly přísahami.“**

Není to dostatečný důkaz, že přísahy Židů nemají ceny? Židé a židofilští spisovatelé viní jezuity, že se vymyslili reservationem mentalem, zapomínají však, že Ignác Lojola žil o dvanáct set let později, než vzniklo toto učení o přísahách, vložené do *Talmudu*. Je tudíž vynálezem farizejů! *Talmud*, posmívající se starému bohu Izraeli, *Talmud* hlásající panteismus a okultismus farizejů, *Talmud*, šířící nenávist k nežidovským národům a ukládající Židům boj proti nim nejnečestnějšími zbraněmi, lstí, podvody, loupeží, věrolomností i vraždami – tento *Talmud* je Židům sborníkem posvátným a náboženským, z něhož se učí pravidlům života žáci židovských škol a jímž je otráveno celé židovstvo.

Je Talmud závazný pro Židy dneška?

Stručný souhrn hlavních zásad a myšlenek *Talmudu* je jistě dosti výmluvný a odhaluje v plné nahotě zručnost morálky židovství. Jsou mnozí, kteří se snaží dokazovati, že *Talmud* pro dnešní dobu má význam jenom dokumentární, že je pouhou písemnou památkou dávné doby a nemá vlivu na židovství doby přítomné. Připouští se, že je dokumentem nejohavnější morálky, který se těší největší úctě věřících a jemuž je vykázáno v synagogách nejčestnější místo – ale jinak že slouží odpůrcům židovství pouze za zbraň proti Židům, nevině obviňovaným a pronásledovaným. Jiní soudí, že poctivý a čestný Žid se nemusí dáti ovlivniti morálkou *Talmudu* a že, aniž by se rozcházel se židovstvím, může žítí podle mravních zásad, které si sám vytvoří nebo převezme z *Bible*. Proti těmto dvěma názorům stavíme tento názor: Nelze tvrditi, že by Židé pohlíželi na *Talmud* pouze jako na vzácnou památku své minulosti, svých dějin. Naopak, *Talmud* je v očích dnešních Židů tím, čím byl jejich dávným předkům – zákonem, který platí víc než *Bible*. V „*Les archives Israélites*“, orgánu pokrokových Židů čteme na straně 64.: „**Pokud jde o *Talmud*, uznáváme jeho převahu nad Mojžíšovou *Bibli*.**“

Velký rabín R. Trevel, vůdce konservativních Židů a rektor rabínského semináře, praví v „*L'Univers Israélites*“ (str. 452): „*Talmud* ve všech dobách měl krajní odpůrce i vášnivé obhájce. Po dobu dvoutisíc let byl a je předmětem úcty Izraelitů, jimž je svatým zákonem. Na druhé straně sloužil odpadlíkům a odpůrcům jako zdroj, z něhož čerpali zbraně k boji proti nám.“ Tedy jak pokrokoví, tak i konservativní Židé nejnovější doby se plně shodují v nazírání na význam *Talmudu* pro židovství. Pokud se pak týče sionistů, usilujících o obnovení židovského státu v Palestině, jsou nadšenými *talmudisty*. Tím padá první námitka. **Všichni Židé všech směrů a táborů uznávají *Talmud* a podřadili mu *Bibli*.** Neobstojí ani druhá námitka. Velmi těžko se může čestný Žid odhodlati, vybudovati si jinou morálku, než jakou hlásá *Talmud*. Mělo by to pro něho osudné následky. Nezapomínejme, že Židé, rozptýlení po světě, tvoří v každém státě, v každém městě nebo obci vlastní náboženské organizace a obce, se-mknuté úžeji než kterékoliv organizace jiných národů. Tyto obce, zvané *kagaly*, udržují národní a náboženskou pospolitost Židů s jednotným vedením. Každá obec je pevností židovství. Kdo by se zřekl židovství, kdo by se odvrátil od *Talmudu* vydal by se nebezpečí krutého pronásledování. Stihla by ho strašná kletba a byl by vyloučen z obce. *Talmud* přesně stanoví případy vyloučení a prokletí a také následky toho pro nepokorného nebo odpadlíka. Žid může býti vyloučen ze synagogy pro neposlušnost a vzepření se vůli rabína, pro opomíjení nebo opovrhování náboženskými obřady, pro pohnání Žida před nežidovský soud, pro svědeckou výpověď, jež by uškodila souzenému Židu, byť byla pravdivá a podobně. Jsou tři stupně vyloučení. Třetí stupeň provázen je trestem kamenování, jehož se účastní celá obec. Dnes ovšem nemůže býti prováděn, jako tomu bylo ve starověku a dokonce ještě za vlády knízat vyhnanství. V praxi se tudíž udržují dosud jen první dva stupně vyloučení a trestání: první se zove „*Niddua*“, druhý „*Cherema*“.

Niddua má za následek pro vyloučeného z obce, že se žádný Žid nesmí k potrestanému přiblížiti na menší vzdálenost čtyř loktů, vyjímaje manželku, děti a služebnictvo, zemře-li, aniž se smířil se synagogou, klade se na jeho hrob kámen jako důkaz toho, že hoden byl kamenování, na hřbitov nesmí mrtvého provázeti ani nejbližší příbuzní a manželka nesmí se obléci do smutečního šatu. „*Niddua*“ platí po třicet dní a může že ještě po dvakrát opěťovat. Když uplyne devadesát dní a provinilec se nepodrobí, vyneseno bude za zvuku trub a dýmu uhaslých svící „*cherem*“ nebo-li „velké vyloučení“. *Cherem* má za následek plné osamotnění provinilce. Nikdo mu nesmí pomáhati, ani přijímati od něho úsluh a rodina se musí vzdáliti od něho, jeho majetek propadá obci, jeho tělo po smrti nesmí býti pohřbeno na židovském hřbitově a v dávných dobách bylo vrháno na pospas dravým šelmám.

Jsou mnozí, kteří se domnívají, že „cherem“ je dnes pouhou formulí, která zní: „Budiž X. Y., syn X. Ypsilon, vyloučen soudem krále králů dvěma soudy – soudem vyšším i soudem nižším, budiž vyloučen u vyšších svatých, u serafínů i ofaninů a z velkých i malých kagalů. Necht' sesypou se na něho všechny neštěstí a těžké i strašné choroby. Necht' dům jeho stane se obydlím dračím! Necht' hvězda jeho uhasne na nebesích a stane se k němu strašnou, krutou a hroznou. Necht' trup jeho vržen bude před dravou zvěř a hady! Necht' se zaradují jeho nepřátelé a sokové! Jeho zlato a stříbro budou rozdány jiným a synové jeho vydáni budou do rukou jeho nepřátelům! Ať proklet je den zrození jeho potomstvem jeho! Ať proklet je ústy Adiriona a Achтариila, ústa Sajdalfona a Chadraniila, ústy Antifitila a Patšiila, ústy Serafia i Segeuzaila, ústy Michaela i Gabriela, ústy Rafaela i Mechoretiila! Budiž proklet ústy Zavazavifa a Chafavifa, jenž je Bůh veliký, a ústy Jortaka, velkého kancléře. Budiž pohlcen hady jako Korej a jeho tlupa! Budiž zardoušen jako Achitofel! Ať opustí tělo jeho duše se strachem a hrůzou! Ať postihne ho malomocenství Gieziovo! Ať padne a nepovstane více! Nebudiž pohřben na hřbitově Izraeli! Žena jeho budiž jinému dána a jiní necht' žijí s ní po jeho smrti! Necht' setrvá X. Y., syn X. Ypsilon, v tomto vyloučení, a ostaniž mu dědictvím. Na mne pak a na celou Izrael necht' sestoupí mír a požehnání Boha. Amen!“ Ano, je to formule, ale formule s nedozírnými následky pro vyloučeného. Vyloučený a prokletý v druhém stupni je plně izolován, hrozí mu, že bude zbaven majetku i rodiny. Kolik je těch Židů, kteří mají odvahu vzepřít se *Talmudu*, odmítnouti jeho morálku a jít vlastní cestou a za hlasem svědomí i příkazů *Bible Mojžíšovy*, neporušených výklady farizejů? Byli a jsou. Stihala je za to krutá msta rabínů a nešetřila ani rabínů, kteří chtěli zůstatí počestnými lidmi. Utrpení francouzského rabína Brauera, který odmítl pomáhati zrádci Dreyfusovi, poněvadž uznával jeho vinu, je toho výmluvným dokladem doby novější. Byl tehdy za to proklet a následky „cheremu“ dopadly těžce na jeho hlavu. Byl zbaven své hodnosti, byl oloupen o majetek, byl tělesně ztýrán. Jedině v tom utrpěl *Talmud* porážku, rodina neopustila nešťastného rabína! Marně matka jeho manželky naléhala. Rodina zůstala mu věrna. Rabín vyhrál na konec roku 1911 i proces, který zavedl proti židovskému kagalu, ale stihla ho kletba třetího stupně podle předpisů „Adola Zara“:

Žid, který pohnal jednoho Žida před soud, nebo jen měl úmysl pohnati ho před křesťanský soud, páše smrtelný hřích. Jej třeba bez soudů ukamenovati. Představený místní synagogy povinen je vrhnout první kámen na něho. Bude vyvržen z národa, neboť opovrhl předpisy *Tóry*, slova Boha Jediného. Jeho nezákonnost bude mu tížiti a všechna Izrael bude ho kamenovati: musí zemřít. Uzří a poleká se soudu *Tóry a Talmudu!* Život rabína Brauera stal se peklem na zemi. Nepodřídil se a trpěl za to, vydán v opovržení všech Židů. Kolik je však Židů jemu podobných? Kolik je jich, kteří dávají přednost tomu, státi se raději „zrádci“, než se podříditi strašné morálce v *Talmudu*? Jsou to bílé vlašťovky v tom černém hejnu židovského celku. Snad je možno litovati Židy, poněvadž jsou obětí jedu, šířeného tajnou sektou farizejskou. Nenávidí-li tedy národové Židy, pak nikoliv proto, že jsou Židy, nikoliv pro jejich náboženství, jež dalo světu patriarchy, apoštoly a mučedníky, ale proto, že se odklonili od *Bible*, zradili Mojžíše a stali se tajnými vyznavači *talmudského* učení lži, podvodu, loupežnictví a vraždění.

Závěr podle Dostojevského

Veliký ruský spisovatel a psycholog F. M. Dostojevskij ve svém proslulém „*Deníku spisovatele*“, zmiňuje se na několika místech o židovské otázce. „Prorokuji“ – praví – „že tuto otázku bude možno konečně a kladně vyřešiti, vzdá-li se židovský národ svého náboženského fanatismu vyvolenosti a nadřizenosti i vlády, opírající se o zlo, a nastoupí společnou cestu lidskosti a lásky k národům.“ Dostojevskij posuzuje Židy přísně, ale spravedlivě. Praví: **„Hle, Židé křičí, že byli po tolik věků utlačováni a pronásledováni, že jsou utlačováni a pronásledováni i dnes a že by to mělo býti bráno v úvahu při zkoumání židovské otázky. Nuže, budiž, béřeme to v úvahu a upozorňujeme, že v řadách ruské inteligence velmi často se ozvaly hlasy pro Židy. Uvažují však Židé o tom, když si ztěžují na ruský národ, po kolik století byl on utlačován a pronásledován, co všechno zakusil? Lze snad tvrditi, že vytrpěl méně béd a zla ve svých dějinách než Židé, ať už jsou kdekoliv? A není snad pravda, že se Židé nejednou spolčovali s jeho utiskovateli?“**

To vše bylo, dalo se, jsou to dějiny, historické skutečnosti a přece jsme nikdy neslyšeli o tom, že by se židovský národ z toho kál. Nevadí mu to, naopak, aby si na ruský národ ještě stěžoval za to, že je jím málo milován! Za ruský národ možno se zaručiti, že přijme Žida do bratrského svazku bez ohledu na rozdíl v náboženství – naopak s největší úctou k historické skutečnosti těchto rozdílů – jenže k bratrství, plnému bratrství je zapotřebí bratrství na obou stranách. Nechť tedy i Žid ukáže aspoň trochu bratrských citů, aby dodal Rusům odvahy. Ve skutečnosti ovšem vidíme u Židů pravý opak. U inteligentního Žida velmi často zříme bezměrnou a povýšenou zaujatost proti všemu ruskému, čeho možno pak očekávati od Žida nevzdělaného, jaké jsou jeho city k ruskému člověku? To se ovšem zamlčuje, jako by to nic znamenalo. Kdo kdy – Rus nebo Žid – má v sobě méně schopností a neochoty ke vzájemnému porozumění? Rozhodně se stavím na stranu ruskou. Není, v krajním případě, náboženské nenávisti k Židu. A na čí straně je více jiných předpokladů?

Také to je zajímavé, že se Židu pěkně žije, kde je národ dosud neosvícený, nebo ne-svobodný, nebo hospodářsky nevyvinutý. Tu se Židu daří nejlépe. Místo toho však, aby svým vlivem zvyšoval úroveň vzdělanosti, posiloval osvětu a rozvíjel v domácím obyvatelstvu hospodářské schopnosti – Žid všude tam, kde se usadil, usiluje o to, aby byl národ rozvracen, vtlačován do tmy nevědomosti a aby šířena byla nelidská a bezradná bída mravní i hmotná a s ní ovšem i zoufalství. Na okraji ruské říše můžete se otázati domácího obyvatelstva: „Jaká je ta síla, která pohání Židy po všechny časy?“ Dostane se vám jednomyslné odpovědi: „Bezcitnost a chtivost nalokati se našeho potu, naší krve!“ A skutečně, veškerá činnost Žida směřuje k tomu, aby domácí obyvatelstvo setrvalo v plné odvislosti od Židů, z níž není východiska. Využívají k tomu i – zákonů. Ano, to Židé dovedou, těžiti z práva a zákonů. Dovedou se přátelíti s těmi, od nichž a na nichž závisí národ. Neměli by proto stále reptati, že mají málo práv. Už si Židé ve své dravosti a náboženské nenávisti vydobyli nad domácím obyvatelstvem až příliš mnoho práv. Jen se ohlédněte po těch zástupech vítězných a nadšených, poněvadž se dnes vyskytují už i nadšení Židé vyznání židovského a pravoslavného (vždyť Žid pokřtěný je právě nejnebezpečnějším Jidášem, zrádcem a nepřitelem Rusů!). Vše je v jejich rukou! Banky, obchod, průmysl – ba už i půdy se zmocňují. A přece je zapotřebí, aby národ žil skutečným životem i plnil své přirozené poslání a nebyl pouhým galvanisovaným trupem v rukou Židů a bursiánů. Připouštím, není snadné pochopiti a popsati čtyřtisícileté dějiny takového národa, jako je židovský, ale to rozhodně a určitě vím, že jistě není národa na světě, který by tolik bědoval a žaloval na svůj osud, stále, za každým slovem i skutkem, na své podřízení, na své utrpení, na své mučednictví. Pomyslíš si nakonec, že to nejsou oni, kteří vládnou

v Evropě, že ne oni spravují a ovládají bursy, stejně jako politiku, vnitřní záležitosti a morálku států.

Vezměte ruské Židy. Stále volali po právech, kterých neměl ani ruský národ, nařikali a žalovali, že jsou odstrkovaní a mučeni a že teprve pak, až jim budou přiznána větší práva, bude možno od nich žádati, aby plnili povinnosti ke státu a domácímu obyvatelstvu. Pak ale přišel car Osvoboditel, zrušil nevolnictví a osvobodil ruský národ. Kdo se však vrhal první na něj jako na svojí oběť, kdo těžil z jeho slabostí, kdo jej spoutal svými zlatými pouty, kdo vystřídal na tak mnohých statcích statkáře, kteří sice značně těžili z národa, ale přece jen neničili sedláků, byť i z důvodů sobeckých – aby neničili pracovní síly. Co je však Židu do pracovní ruské síly? Vezme si svoje a jde dále! Žid, který vloží své peníze do zakoupení statku, aby si vrátil investice i s úroky, vymytí lesy a vysaje všechnu sílu a mízu zakoupené půdy. Zkuste to však ozvat se proti Židům. Jaký pokřik se ozve hned v zápětí z řad Židů a židofilů, co to bude řečí o porušování zásady hospodářské svobody a občanské rovnoprávnosti! Jaká však rovnoprávnost, je-li tu zjevný *talmudský* „stát ve státě především vždy a všude“? Víím, že Židé, až přečtou tyto řádky, budou volati do světa, že je vše lež a pomluva, že lžu a věřím všem těmto nemsylům jen proto, že neznám čtyřtisíciletých dějin „těchto čistých andělů, kteří stojí mravně výše všech ostatních národů, tedy i našeho milovaného národa.“ Co udělali Židé v Americe? Sotva byli černoši osvobozeni, vrhli se Židé na ně a zotročili je sobě, svému průmyslu, svému obchodu, svým potřebám. A jak dovedou prostý lid opíjeti kořalkou, aby snadněji dokončili lichvařením dílo zkázy!

Chcete-li psáti dějiny tohoto plemena, statisíce podobných příkladů naleznete všude. Nemusíte choditi do knihoven, prohrabávati zaprášené staré knihy, je to zbytečná námaha, nemusíte ani s místa, od svého stolu, stačí natáhnouti ruku po prvních novinách a rozhodně v nich najdete něco o Židech, co vás bude zajímáti a co vás přesvědčí, že jsou stále stejní a že jsou také jejich činy stále stejné. A to vám vysvětlí vše a nemusíte ani znáti čtyřtisíciletých dějin židovského národa. Tak mi někdy napadá: jaké by to asi bylo, kdyby v Rusku žily místo tří milionů Židů tři miliony Rusů a místo osmdesáti milionů Rusů osmdesát milionů Židů? Jak by se dařilo Rusům, jak by s nimi Židé zacházeli? Trvali by na rovnoprávnosti? Dovolili by jim volně se modliti? Neučinili by z nich svých otroků? Anebo lépe řečeno – nesedřeli by s nich přímo kůži? Nevybili by jich, nevyhubili do základů, jak to činívali s cizími národy ve starověku a jak o tom vypravují jejich dávné dějiny? Židé ovšem vykřikují do světa, že jsou mezi nimi dobří lidé. Můj Bože, copak v tom spočívá otázka? Ano, jsou dobří lidé. Byl snad pařížský J. Rothschild špatným člověkem? My tu však mluvíme o celku a o ideji židovství, která zaplavuje celý svět. Ne nadarmo vládnou v celé Evropě na bursách Židé, ne nadarmo uvádějí v pohyb kapitály, ne nadarmo ovládají úvěry, ne nadarmo jsou pány mezinárodní politiky a ne nadarmo věří, že blíží se jejich království! Ano, Evropa stojí na okraji propasti, všeobecné, společné, strašné záhuby. Nikdy také nebyla naplněna takovými živly nepřátelství jako dnes. Jako by celý svět stál na podkopu přeplněném výbušnými látkami a čekajícím pouze na první jiskru. Přijde něco, co si nikdo ani představit nedovede. Všechny ty parlamentarismy, všechny ty dnes hlásané teorie, všechna ta nahromaděná bohatství, banky, věda, blahobyt, vše to se najednou zhroutlí a vymizí beze stopy – jen Židé si budou vědět rady, jen jim se bude zase dobře dařit. A to je už přede dveřmi. Ano, zločinná anarchie se blíží. Naše děti ji uvidí. Internacionála se už postará, aby vypukla židovská revoluce a zaplavila svět krví. Židé zachvátí svět, nevyvstane-li proti nim zachránce míru národů. Život – to je mohutná řeka. Zastaviti její tok může organisovaný útok židovství?

Dostojevskij ve svém idealismu spoléhal na sílu křesťanství. Je však zapotřebí ještě něčeho jiného: organisace odporu všech národů. Národové si musí uvědomiti, kdo je nepřitelem jejich svobody a kdo je vlastním viníkem neklidu ve světě! Je zapotřebí otevřeně a odhodlaně přikročit k řešení židovské otázky, jež je otázkou židovského světového nebezpečí. Je nutno objasniti všem národům cíle židovství, *Talmudem* prozrazené, i podstatu židovské taktiky, smě-

řující k podrobení lidstva. Je nutno poukazovati na to, že zednářství je prostředkem židovství k rozvrácení národních států a celků, aby mohly býti snadněji podrobeny. Je nutno k obraně proti tomuto nebezpečí sjednotiti všechny národy a utvořiti proti němu jednotnou frontu. Nečekat, až přijde krví zbrocený Mesiáš – ne ten, o kterém mluví *Bible*, nýbrž ten, kterého zaklíná *Talmud* – a koly svého válečného, vítězného vozu rozdrť lidstvo! Nečekat, až bude pozdě již, nýbrž uvědomit si včas nebezpečí a odvrátiti je. To je povinností všech národů, všech jejich vůdců i širokých lidských mas. Všichni do boje k obraně všech! Budoucnost náleží pouze těm národům, kteří dovedou ubrániti svoji pravdu proti nepravdě židovství, napojené nenávistí a nezřízenou touhou po světovládě. A nevěřiti v možnost přeměny ducha židovství a asimilace Židů. Varuje před tím v knize „*Problémy soudobého židovství*“ vynikající židovský veřejný činitel Jakub Klatzkin: Tito Židé na prvních stupních asimilace jsou škodliví nejen národu, z něhož pocházejí a od něhož odpadli, ale i tomu národu, se kterým chtějí splynouti, aby se zmocnili vlády nad ním.

Velmi často kalí prameny cizí kultury, sevšedňující ji, třebaže se zdá, že vnikají do její hloubi. Urážejí však tím jen její základy. Ve své většině jsou povrchní a stávají se ničiteli a zlobnými posměvači. Jejich silou je sesměšňování a ironisování. Jejich silou je sebeláska v mudrování a vševědství. Všem rozumí, aniž by však pronikali v podstatu věci. Tito židovští asimilanti velmi rádi se stávají kosmopolity. Nestojí na půdě národa a proto necítí tajných sil národního genia. Rádi se nabízejí za prostředníky mezi nejrůznějšími národními kulturami. Uvádějí ve zmatek vše, poněvadž přezírají sílu organisované společnosti. Jsou vševědy. Všude i nikde jsou doma. Jsou velmi rádi radikály a nejpokrokovějšími mezi pokrokovými. Obzvláště pak se kloní k nihilismu a jsou živlem rozvratu a znehodnocování. Tyto nahé duše, zbankrotělé, ztrativší své národní bohatství, nenalézají nikde klidu. Jejich idealismus je podezřelý. Snadno mohou býti tito lidé bez kořenů apoštoly svobody a současně pracovatí proti všemu, co je svobodné. Dokonce i jejich ctnosti nosí pečeť zla. Jsou-li ještě v určitém ohledu spojeni se židovstvím, pak i v něm, vyjímaje nepořádek, nic nedělají. Přizpůsobují se a nalézají společná střediska mezi cizími živly. Spojují židovství s kulturou německou, s kulturou francouzskou atd. a tím škodí na obě strany a kulturu mrzačí. Židovští asimilanté budou odpovídati za to nejen před národem židovským, nýbrž i před jinými národy. Prohřešují se na národní struktuře cizího kulturního celku, falšují jeho historickou pravost, jeho národní duši pomocí falšovaného židovského odpadlictví. Jsou dvojnásobnými falsifikátory: smetávají hranice, poněvadž i v jejich duších všechny hranice jsou vytrhány. Proto je svatou povinností národů, státí na stráži hranic své národní svébytnosti.“

V modlitbě „Šefoch“ prosí Židé Boha, aby vylil hněv svůj na goje a vyhubil je pod nebesy Páně. Staří křesťané, věrni Kristu, který na kříži zvolal: „Pane, odpusť jim, neboť nevědí, co činí“, modlil se ve svých shromážděních v dobách nejtěžších pronásledování „pro perfidis Judacis“. My se dnes musíme modlití pouze za sebe, abychom byli zbaveni od všeho zla, které nám až dosud přinášelo a přináší židovství. Měli-li jiní národové z Židů prospěch, ať zdánlivý nebo skutečný, zvláště pak ti národové, s nimiž Židé značně splynuli, o našem národě českém toho nelze říci. Nám v převážné většině byli vždy Židé také nepřitelem národním a také jsme těžce a draze na to doplatili. Snad toto bude pro nás konečně rozhodující pro úpravu poměru k židovství u nás!